

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ὁρθόδοξος Παρέμβασις

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

• Ἀριθμὸς τεύχους 32 • Μάρτιος - Μάιος 2025 •

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

- **Έδρα:** • Κτηριακό συγκρότημα Αγίου Ίωσήφ του Μνήστορος, όδός Θρασυβούλου 88, Φυλή Αττικής.
- **Επίσημος Ιστότοπος εις τὸ Διαδίκτυον:** www.imorph.org • **Γραφεία Μητροπόλεως:** • **Διεύθυνσις:** Λεωφ. Φυλῆς 44 (Δημοτική Ἐνότης Φυλῆς), Τ.Κ. 133 51, ΦΥΛΗ - ΕΛΛΑΣ. • **Ἀριθμ. Τηλεφ.:** 210 2487388. • **Τηλεαντίγραφα (Telefax):** 210 2487389. • **E-mail:** mitropolis-orfyl@imorph.org •
- **Ἐκδότης-Διευθυντής:** Μητροπολίτης Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός. • **Συντάσσεται** ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ Παρεκκλήσια

- Αγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, Φυλή Ἀττικῆς. • Ἁγίων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Γρηγορίου Θεολόγου, Φυλή Ἀττικῆς. • Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς. • Ὁσίου Σεραφεῖμ Δομβοῖτου, Φυλή Ἀττικῆς.

Ἱερὰ Μονὰ καὶ Ἠσυχαστήρια

- Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης (Ἀνδρῶν), Φυλή Ἀττικῆς. • Ἁγίων Ἀγγέλων (Γυναικεία), Ἀφίδναι Ἀττικῆς. • Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης (Γυναικεία), Ἀφίδναι Ἀττικῆς. • Ἁγίας Παρασκευῆς (Γυναικεία), Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς. • Παναγίας Ὁδηγητρίας, Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς. • Παναγίας Πορταΐτισσης (Γυναικεία), Φυλή Ἀττικῆς.

Μετοχιακοὶ Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ Παρεκκλήσια

- Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ • Αγίου Νικολάου, καὶ • Ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης, Κολωνὸς Ἀθηνῶν. • Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ροῦφ, Βοτανικὸς Ἀθηνῶν. • Ὁσίας Ξένης τῆς Ρωσίδος καὶ • Αγίου Μερκουρίου, Νέα Παλάτια Ὁρωποῦ Ἀττικῆς. • Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Βλαστὸς Καλάμου Ἀττικῆς. • Αγίου Ἐλευθερίου, Κουβαρᾶς Ἀττικῆς. • Προφήτου Ἠλίου, Αὐλὶς Χαλκίδος. • Αγίου Φιλαρέτου Ὁμολογητοῦ, Σκοῦρτα Βοιωτίας. • Ἁγίων Πέντε Ὁμολογητῶν, Σπάτα. • Παναγίας Παρηγορητρίας, Κολώνες Σαλαμίνος. • Αγίου Ἀνδρέου διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, Τροιζήνα. • Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Ἀνθούπολις Πατρῶν. • Αγίου Γεωργίου Τροπαιοφόρου, Ροῖτικα Πατρῶν. • Αγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, Ἀραχωβίτικα Πατρῶν. • Παναγίας Γιάτρισσας, Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας. • Αγίου Ἰσαύρου, Γαρίτσα Κερκύρας. • Αγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Θεσσαλονίκη. • Ἁγίων Ἰβ' Ἀποστόλων, Κύμινα Θεσσαλονίκης. • Αγίου Δημητρίου, Χαλάστρα Θεσσαλονίκης. • Αγίου Γεωργίου, Ἑρέτρια Εὐβοίας.

Μετοχιακαὶ Ἱερὰ Μονὰ καὶ Ἠσυχαστήρια

- Αγίου Χαραλάμπους, Δροσιά Ἀττικῆς. • Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, Συκάμινον Ὁρωποῦ Ἀττικῆς. • Τιμίου Προδρόμου, Ὁξύλιθος Κύμης Εὐβοίας. • Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς, Κρύα Βρύση Καλαμπάκας. • Ἁγίων Πάντων, Σφυρεῖκα Ἀργινίου. • Αγίου Χριστοφόρου, Χρυσοβίτσα Θέρμου Αἰτωλίας. • Ἁγίας Παρασκευῆς, Ρόγγια Χρυσοβίτσας Θέρμου Αἰτωλίας. • Αγίου Δημητρίου, Τήνος.

Προνοιακὸ Ἔργο

- Σύλλογος Ὁρθόδοξων Γυναικῶν «ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ», Λεωφ. Φυλῆς 107 (Δημοτική Ἐνότης Φυλῆς), ΤΚ 133 51, Φυλή Ἀττικῆς, Τηλ. 2102412162, Πρόεδρος: κα Ἀθηνά Χωριατοπούλου.

Μητροπολιτικὴ Ὁμάδα Ἑργασίας,

Κατηχητικοῦ Ἔργου, Παιδείας καὶ Πολιτισμοῦ

- Λεωφ. Φυλῆς 44, Δημοτικὴ Ἐνότης Φυλῆς.

«Ἐνοριακὴ Ἑστία Εἰκονογραφίας»

- Λεωφ. Φυλῆς 18, Δημοτικὴ Ἐνότης Φυλῆς.

Πολιτιστικὸ Ἔργαστήρι: «Ἡ Πανύμνητος»

- Ὁδὸς Φειδίου 1 καὶ Ἰφιγενείας, Δημοτικὴ Ἐνότης Φυλῆς.

Χορωδία καὶ Ὁρχήστρα

- «Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομία». Διευθυνσις: Ἱερομ. π. Διονύσιος.

Ἑνωσις Ἐθελοντῶν Αἰμοδοτῶν «ὁ Ἐσταυρωμένος»

- Λεωφ. Φυλῆς 44, Δημοτικὴ Ἐνότης Φυλῆς.

Σύνδεσμος Ἐθελοντῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

- Λεωφ. Φυλῆς 44, Δημοτικὴ Ἐνότης Φυλῆς.

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- «Τὸ ἀποστολοπαράδοτο Ὁρθόδοξο Πασχάλιο ὡς ἀναλλοίωτος καὶ αἰώνιος Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις» 3
- «Τὰ 270 ἔτη ἀπὸ τῆς συνοδικῆς καταδίκης τοῦ βαπτίσματος / ραντίσματος τῶν Λατίνων» 18

- Ἀγία Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 21
- Ἡ δύναμις τοῦ «Πιστεύω» 22
- Βιβλιοπαρουσιάσεις 22
- Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας 23

Τὸ ἀποστολοπαράδοτο Ὁρθόδοξο Πασχάλιο ὡς ἀναλλοίωτος καὶ αἰώνιος Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις

Α΄. Ὁ Πασχάλιος Κανὼν

Τὸ Ἅγιον Πάσχα ἀνέκαθεν ὑπῆρξε, εἶναι καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι ἡ **πρώτη καὶ μεγίστη Ἑορτὴ** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ὅλοι μαζί οἱ εὐσεβεῖς ψάλλουμε τὴν **Ἡ΄ Ὠδὴ** τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα:

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία· ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

[«Αὕτη ἡ ἐπίσημος καὶ ἀγία ἡμέρα (τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου), ἡ πρώτη τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, ἡ βασίλισσα ὅλων τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, ἡ ὑπερέχουσα πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν, εἶνε ἡ μεγίστη τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων· κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν (ιδιαιτέρως καὶ ἐξαιρετικῶς) δοξολογοῦμεν τὸν (ἀναστάντα) Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας»].

Ἡ κατ' ἔτος ἡμερομηνία τῆς μεγάλης αὐτῆς **Ἑορτῆς**, ἡ ὁποία εἶναι **κινητὴ**¹, ἔχει ρυθμισθῇ θεοπνεύστως μὲ τὸν Ὁρθόδοξο **Πασχάλιον Κανόνα** ἢ **Ὅρον** ἢ **Κανόνιον** ὑπὸ τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τὸ ἔτος 325 μ.Χ., συνήλθε στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας ἡ Ἀγία Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, στὴν Ὅποια ἔλαβαν μέρος 318 Θεοφόροι Πατέρες, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀχίλλιος.

Ἡ Ἀγία Σύνοδος, μετὰ τὴν καταδίκη τῆς μεγάλης αἵρέσεως τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καθώρισε μὲ εἰδικὸν **Ὅρον** ὑψίστης σημασίας τὸν τρόπο τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀγίας **Ἑορτῆς** τοῦ Πάσχα, ὥστε νὰ ἑορτάζεται αὐτὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς **μία φορὰ τὸ ἔτος, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸ Πάσχα καὶ πάντοτε ἡμέρα Κυριακή.**

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουν αὐστηρότατα **ἐπιτίμια** διὰ

**«πάντας τοὺς τολμῶντας παραλῦ-
ειν τὸν Ὅρον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης
Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεί-
σης, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ
θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταν-
τίνου, περὶ τῆς ἀγίας Ἑορτῆς τοῦ σω-
τηριώδους Πάσχα».**

Ποιά εἶναι τὰ προβλεπόμενα **ἐπιτίμια**; Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς **λαϊκοὺς**: ἀφορισμός καὶ ἀποβολὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς **κληρικοὺς**: καθαιρέσεις καὶ ἀποστέρησις κάθε ἱερα-
τικῆς τιμῆς!...

Εἶναι δηλαδὴ μεγάλο καὶ σοβαρὸ θέμα ἡ παράβασις τοῦ **Πασχαλίου Κανόνος** τῶν Ἀγίων Πατέρων².

* * *

Ὁ Πασχάλιος Κανὼν, οἱ **Διορισμοὶ**³ δηλα-
δὴ, μὲ βάσι τοὺς ὁποίους θὰ ὑπελογίζετο κατ'
ἔτος ἡ ἡμερομηνία τοῦ Πάσχα, ἐβασίσθη στὸ
Ἡμερολόγιο, τὸ ὁποῖο ἦταν τότε σὲ χρῆσι σὲ
ὅλη τὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, δηλαδὴ στὸ
Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, αὐτὸ ποὺ σήμερα ὀνο-
μάζουμε κοινῶς **Παλαιὸ Ἡμερολόγιο**⁴.

Μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων, ὅλες οἱ Ἑορτὲς
τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ **Ἑορτολόγιο**, ὁ **Πασχά-
λιος Κύκλος**, ἡ περίοδος δηλαδὴ τῶν Ἑορτῶν
πρὸ τοῦ Πάσχα (Τριῳδίου, Μεγάλῃ Σαρακοστῇ)
καὶ μετὰ τὸ Πάσχα (Πεντηκοστάριον), οἱ **Νη-
στεῖες**, ἡ **Τάξις Ἀναγνώσεως** Εὐαγγελίων καὶ
Ἀποστόλων εἶχαν ὡς βάσι τοῦ ὑπολογισμοῦ
τῶν τῶν **Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο**.

Συμπλέχθηκε δηλαδὴ τὸ **Ἰουλιανὸ Ἡμερο-
λόγιο** μὲ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας
τόσο βαθειά, ὥστε ἀφ' ἐνός μὲν νὰ καλῆται
πλέον **Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον**, ἀφ' ἐτέ-
ρου δὲ νὰ εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ σύγχυσις καὶ ἡ
ἀταξία, ἂν τυχὸν ἄλλαξε τοῦτο⁵.

Ἄλλωστε, ἡ χρῆσις τοῦ **Ἰουλιανοῦ Ἡμερολο-
γίου** κοινῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Χρι-
στιανούς διὰ μέσου τῶν αἰώνων συνετέλεσε
στὴν **Λειτουργικὴ καὶ Ἑορτολογικὴ** ἐνότητα,
ἀλλὰ καὶ στὴν **Ἐνότητα τῆς Πίστεως** τοῦ συν-
όλου τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν^{5α}.

Ποτὲ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τίς
ἀτέλειες καὶ τὰ λάθη αὐτοῦ τοῦ **Ἡμερολογί-
ου**, ἂν καὶ τὰ ἐγνώριζε. **Ἡ** Ἐκκλησία ἐπεδί-

ωκε πάντοτε νὰ διατηρῇ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη μεταξὺ τῶν μελῶν Της⁶.

Ἡ ἀκρίβεια τῶν ἡμερολογίων εἶναι ἔργον τῶν ἐπιστημόνων, δηλαδὴ τῶν ἀστρονόμων καὶ τῶν μαθηματικῶν.

Ἰδοὺ τὶ γράφει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ:

• **«Ἀς** ἡξεύρουν γὰρ ὅτι καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὅπου μετὰ τὴν Πρώτην ἔγιναν, καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ἔβλεπαν ναὶ καὶ αὐτοί, ὡς σοφοὶ ὅπου ἦσαν, πῶς ἐκατέβη πολὺ ἡ Ἰσημερία, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν καὶ ἀπὸ τὴν ΚΑ' Μαρτίου, ὅπου τὴν ἠύρεν ἡ Α' Σύνοδος, προτιμῶντες περισσότερον τὴν συμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἑνώσιν, ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ἰσημερίας, ἥτις δὲν προξενεῖ, οὔτε εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ἐδικοῦ μας Πάσχα κάμμίαν σύγχυσιν, οὔτε βλάβην εἰς τὴν εὐσέβειαν»⁷.

* * *

Β'. Ἀντι-συγκρητιστικὸ πνεῦμα

Ἀξίζει ἐδῶ νὰ ἐπιμείνουμε περισσότερον.

Ἔνας ἐκ τῶν τεσσάρων **Διορισμῶν** τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: τὸ «(μὴ) μετ' Ἰουδαίων συνεορτάζειν», κατ' οὐσίαν ἔχει ἀντι-συγκρητιστικὸν χαρακτήρα⁸.

Στὸ ἐνωτικὸ Κείμενό μας, ἐν ἔτει 2014ω, οἱ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εἶχαμε ἐπισημάνει ἐντόνως καὶ μὲ ἰδιαίτεραν ἔμφασι τὰ ἐξῆς:

• **«Ἡ** Ἁγία Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, μέσω τοῦ ὑψίστου συνοδικοῦ κύρους Αὐτῆς, ἔχει ἐκφράσει τὴν σταθεράν καὶ ἀμετακίνητον βούλησιν Αὐτῆς, ὅπως ἐκδηλώνεται ἡ Ἐνότης Αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ὑφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν τελέσεως τῆς μεγίστης τῶν

Εορτῶν, ἥτοι τοῦ Ἀγίου Πάσχα, καθορίσασα ὀριστικῶς εἰς τὴν Α' Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει 325 τὸ αἰώνιον **Κανόνιον τοῦ Πάσχα**, τὸν **Πασχάλιον Κανόνα**.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐ-

ξέφρασαν θεοπνεύστως, ἀλλὰ καὶ προφητικῶς, τὸ ἀντι-συγκρητιστικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας: τὸ “μὴ μετ' Ἰουδαίων συνεορτάζειν”, κατ' ἐπέκτασιν δὲ τὸ μὴ ἐπιδιώκειν μετὰ τῶν αἰρετικῶν εορτάζειν, διησφάλιξε τὴν ἐξωτερικὴν-ὁρατὴν Ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθετε τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καὶ Αἱρέσεως, ὅλως δηλαδὴ ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατάκριτον Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924, ἡ ὁποία ἀπέβλεπεν εἰς τὸ συνεορτάζειν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, προκειμένου νὰ καταστή ὁρατὴ ἡ δῆθεν ὑπάρχουσα ἀόρατος ἐνότης μετ' αὐτῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας»⁹.

Στὸ αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγουν καὶ σύγχρονοί μας σοβαροὶ ἐρμηνευταὶ τοῦ ἀποστολικοῦ πνεύματος:

• **«Καὶ** τὸ τονίζουμε αὐτό, γιὰτὶ ἰσодυναμεῖ με τὸ ἐπίσης ἱεροκανονικὸ καὶ ἀγιοπατερικὸ παράγγελμα: “μὴ μετὰ αἰρετικῶν-ἑτεροδόξων εορτάζειν τὸ Πάσχα”, ὡς ἐπίσης “καὶ μὴ μετὰ ἀλλοπίστων καὶ ἀλλοδόξων...”.

Καὶ τέτοιοι εἶναι ἐν προκειμένῳ οἱ αἱρετικοὶ Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες, μάλιστα ὡς ἀνέκαθεν ὑπουλοὶ καὶ ἐπίβουλοι ἐχθροὶ καὶ διῶκτες τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεώς μας καὶ Ἐκκλησίας.

Ἀς μὴ θεωρηθῇ αὐτὸ μισαλλοδοξία καὶ φανατισμός, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι οἱ αἱρετικοὶ Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες καὶ οἱ συνοδοιποροῦντες μετὰ αὐτοὺς Οἰκουμενιστὲς “ὀρθόδοξοι”, ἀλλ' “ἐνωτικοὶ” καὶ οὐνιτίζοντες.

Ἄν θέλουμε νὰ εἴμαστε ἀντικειμενικοὶ μελετητὲς τῆς ἀγιοπατερικῆς Παραδόσεώς μας καὶ νὰ “καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ” (Β' Κορ. ι' 17), γιὰτὶ ἔχουμε κληρονομήσει αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρό, αὐτὸ εἶναι τὸ γενικὸ, ὅπως προαναφέραμε, ἱεροκανονικὸ καὶ ἀγιοπατερικὸ παράγγελμα καὶ ἀξίωμα: **“Μὴ** συνεορτάζειν, συνεύχεσθαι, κοινωνεῖν-ἐπικοινωνεῖν μετὰ τῶν αἰρετικῶν-ἑτερο-

Ἁγία Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

δόξων”, καὶ ἐδῶ μετὰ τῶν Παπικῶν
καὶ Προτεσταντῶν»¹⁰.

Γ'. Ρωμαιοκαθολικισμός ἢ Παπισμός;

Ἐδῶ ἀπαιτεῖται μία διευκρίνισις.

Πράγματι, δὲν ἀποτελεῖ ἔκφρασι **μισαλλοδοξίας ἢ φανατισμοῦ** ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, μὲ κέντρο τὸ Βατικανὸ καὶ τὸν Πάπα, ὡς **Παπισμοῦ** καὶ ὄχι, ὅπως ἔχει ἐπικρατήσῃ στοὺς κύκλους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς **Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἢ Καθολικῆς Ἐκκλησίας**.

Θὰ πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ὁ ὅρος **Καθολικὴ ἢ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία** δὲν εἶναι ὀρθός, καὶ ποτὲ δὲν ἀποδέχθηκε αὐτὸν ἡ αὐθεντικὴ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, ἀναφερομένη στὸ τμήμα τῶν δυτικῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι τὸ 1009/1014 ἢ 1054 ἀπεκόπησαν ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας¹¹.

Ὁ ἑτερόδοξος Δυτικὸς Χριστιανισμὸς, ἐφ' ὅσον ἔχει ἐκπέσει ἀπὸ τὴν **Καθολικότητα**, δηλαδὴ τὴν **Ὀλοκληρίαν**, τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως διὰ τῆς ἀποδοχῆς πληθύος αἰρετικῶν δοξασιῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηταὶ καὶ νὰ καλῆται **Καθολικός**.

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ποτέ, ὅτι στὴν Πατερικὴ Παράδοσι **Καθολικότης** σημαίνει **Πληρότης** (πληρότης Ἀληθείας καὶ Ζωῆς)· καὶ ἐπειδὴ ἡ **Καθολικότης** εἶναι συνώνυμος καὶ ταυτόσημος μὲ τὴν **Ὁρθοδοξία**, ἀνέκαθεν ἡ αὐθεντικὴ καὶ γνησίᾳ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὠνομάζετο **Καθολικὴ**¹² σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τίς ἐπὶ μέρους αἰρετικὲς καὶ σχισματικὲς ψευδο-ἐκκλησίες¹³.

Ὁ σύγχρονός μας λοιπὸν μὴ **Καθολικός**, δηλαδὴ αἰρετικός, Χριστιανισμὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς διοικητικὸ κέντρο του τὸ Βατικανό, χαρακτηρίζεται ὡς **Παπισμός**, διότι ὡς θεμέλιό του ἔχει τὸν **Παπικὸ Θεσμὸ** (Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον), καὶ μάλιστα ὡς **Θεσμὸν Θείου δικαίου** καὶ ἐπομένως ὡς δόγμα ἐξ ἀποκαλύψεως ὑποχρεωτικὸ γιὰ **τὴν πίστι καὶ τὴν σωτηρία**.

Ἡ δογματοποίησις τοῦ παπικοῦ Πρωτείου καὶ Ἀλαθήτου ἀπὸ τὴν Α' Βατικανὴ Σύνοδο (1870)¹⁴ καὶ ἡ ἰσχυροποίησίς του ἀπὸ τὴν Β' Βατικανὴ (1962-1965)¹⁵ ἐπιβεβαιώνει ἀπόλυτα τὴν ἄποψιν, ὅτι

- «ὁ παπικὸς θεσμὸς ἀποτελεῖ τὴν με-

γαλυτέραν αἵρεσιν, τὴν διαστρέφουσαν τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα»¹⁶.

«**Καμμία αἵρεσις**», ἔγραφε πολὺν χαρκτηριστικὰ ὁ μακαριστὸς π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, «δὲν ἐξηγέρθη τόσοι ριζοσπαστικῶς καὶ τόσοι ὀλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἐπραξε τοῦτο ὁ παπισμὸς διὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου πάπα-ἀνθρώπου. **Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία**: τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἰρέσεων»¹⁷.

Τὴν χρῆσι τῆς ὀρολογίας αὐτῆς, ὡς ὀρθῆς καὶ ὀρθοδόξου, ἐπικροτοῦν καὶ δικαιολογοῦν ἄριστα ἀκόμη καὶ οἱ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς.

• «Δὲν χρησιμοποιοῦμε τὸν ὅρο **Ρωμαιοκαθολικισμός**, ἐπειδὴ εἶναι ἱστορικὰ ἀθεμελίωτος καὶ θεολογικὰ ἀνακριβής: **Ἀπὸ** τίς ἀρχές τοῦ 2ου αἰ. ἡ ἀδιάρετη Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται, ὅπως τὴν ὁμολογοῦμε καὶ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, **Καθολικὴ**, ἐπειδὴ **κατέχει τὸ καθ' ὅλου τῆς πίστεως, δηλαδὴ τὴν πληρότητα τῆς ἀλήθειας**.

Ἐπίσης, ἀφότου, τὸ 330, ἡ Νέα Ρώμη / Κωνσταντινούπολη ἐγίνε πρωτεύουσα τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, ὁ ὅρος **Ρωμαῖος ἢ Ρωμηὸς** δήλωνε κάθε ὀρθόδοξο πολίτη τῆς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν φυλετικὴ καταγωγὴ του.

Ἔτσι, **Ρωμαιο-Καθολικοὶ** κυριολεκτικὰ εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς **Ρωμαῖοι-Ρωμηοί**, δηλαδὴ ἀπόγονοι τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, καὶ ὡς **Καθολικοί**, δηλαδὴ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνεχίζει νὰ κατέχει τὸ καθ' ὅλου τῆς πίστεως.

Ἀπεναντίας, οἱ Παπικοί, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ θρόνου τῆς Ρώμης ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1009), δὲν εἶναι **Ρωμαῖοι**, ἀλλὰ **Φραγκολατίνοι**.

Καὶ μετὰ τὴν ἔκπτωσί τους ἀπὸ τὴν καθολικότητα (δηλαδὴ τὴν πληρότητα) τῆς πίστεως, λόγῳ τῆς ἀποδοχῆς σωρείας αἰρετικῶν δοξασιῶν, δὲν εἶναι **Καθολικοί**, ἀλλὰ **αἰρετικοί**. **Μολαταῦτα**, μετὰ τὸ ὀριστικὸ Σχίσμα (1054), σφετερίστηκαν αὐτοὺς τοὺς ὅρους.

Οἱ ὀρθόδοξοι λαοί, πάντως, μέχρι τὸν 19ο αἰ. γνώριζαν καλὰ, ὅτι **Ρωμαῖος-Ρωμῆος** καὶ **Καθολικὸς** σημαίνει **Ὁρθόδοξος**, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως τοὺς ὀνόμαζαν **Λατίνους**, **Παπιστὲς** κ.ἄ.

Ἡ σύγχυση ποὺ παρατηρεῖται σήμερα στὴν ὁρολογία, δημιουργήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰ., μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»¹⁸.

Δ'. Ἀντι-παπικὴ στάσις πανορθόδοξως

Τὸ 1582, οἱ αἰρετικοὶ Παπικοί, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀποσχισθῇ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸ 1054 μ.Χ., πρόσθεσαν στὶς ἄλλες πλάνες καὶ αἰρετικὲς δοξασίες τους καὶ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ **Ἡμερολογίου**.

Ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' (1502-1585) ἐφῆρμωσε γιὰ τὴν Δύσι τὸ νέο **Ἡμερολόγιο**, τὸ ὁποῖο ὅμως ἀνέτρεπε τὸν **Πασχάλιον Κανόνα** / **Ὅρον** τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος καθόριζε πῶς θὰ ἐορτάζεται κατ' ἔτος τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Καὶ οἱ **Παπικοί** βεβαίως δὲν ἔμειναν μέχρις ἐκεῖ, ἀλλὰ προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισί τους καὶ στοὺς Ὁρθόδοξους, πράγμα τὸ ὁποῖο ἐπέφερε μεγάλη σύγχυσι στὴν Ἀνατολὴ καὶ προεκλήθη πράγματι «**παγκόσμιον σκάνδαλον**»¹⁹.

Ἡ Ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δὲν ἀποδέχθηκε τὸ **Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο**, ἀλλὰ καὶ τὸ πολέμησε σθεναρῶς, διότι ἡ τυχὸν παραδοχὴ τῆς νέας αὐτῆς παπικῆς πλάνης θὰ ἐσήμαινε ἄρνησι τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων καὶ παράβασι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ καὶ ἐπιβράβευσι τῆς παπικῆς ἀνταρσίας.

Τοιοιτοτρόπως, κατ' ἀρχὴν, τρεῖς Πανορθόδοξοι Σύνοδοι στὴν Κωνσταντινούπολι κατεδίκασαν ἐπανειλημμένως τὸ νέο παπικὸ **Ἡμερολόγιο** (1583, 1587, 1593).

Θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ, ὅτι

• **«Ὁ** Πατριάρχης Ἱερεμίας Β' ἀρχικά, τὸ **1582**, ἀπήντησε ἀρνητικὰ στὶς παπικὲς προτάσεις ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου-Πασχάλιου καὶ τὸ Νοέμβριον τοῦ **1583** συνεκάλεσε Σύνοδο Μητροπολιτῶν στὴν Κωνσταντινούπολι, παρόντος καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, ἡ ὁποία ἀπέρριψε καὶ κατεδίκασε τὴν παπικὴ ἀλλαγὴ.

Πατριάρχης Ἱερεμίας Β', ὁ Τρανός (1536-1595).

Καὶ τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τοπικὴ Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως τὸ **1587** καὶ μάλιστα ἡ μεγάλη Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως τὸ **1593**, ἐπειδὴ οἱ παπικὲς πιέσεις εἶχαν ἐνταθῇ. **Στὴν** μεγάλη αὐτὴ Σύνοδο ἔλαβαν μέρος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β', ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς, ὁ ὁποῖος ἐξεπροσώπησε καὶ τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καὶ 41 Ἀρχιερεῖς»²⁰.

Ἐπίσης εἶναι ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι

• **«[Ἡ Σύνοδος τοῦ 1593] ἀπέκρουσε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ὡς νεωτερισμὸν ἀντιβαίνοντα εἰς Κανόνας καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας. Κυρίως δὲ ἡ Σύνοδος, διὰ τοῦ 8ου αὐτῆς Κανόνος, ἐπανέλαβε τὴν περὶ τοῦ Πάσχα διάταξιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀποφασίσασα νὰ μείνῃ αὕτη ἀσάλευτος...»**²¹.

Ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος αὕτη

• **«ἐκήρυξεν ἐμμονὴν εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντα, εἰς τυχὸν δὲ παραβαίνοντας τὰ ὑπ' αὐτῶν περὶ τοῦ Πάσχα ὀρισθέντα ἐπέβαλεν ἀφορισμὸν καὶ καθαίρεσιν»**²².

Ἀλλὰ, καὶ στοὺς ἐπομένους τρεῖς αἰῶνες συνήλθαν **Τοπικὲς** καὶ **Πανορθόδοξες** Σύνοδοι, οἱ ὁποῖες **κατεδίκασαν** τὸ **Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο** καὶ τὰ **αἰρετικὰ παπικὰ Δόγματα**, ὅπως ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Κυρίλλου Λουκάρεως (1620-1638), Παρθενί-

ου Α' (1639-1644), Παϊσίου Β' (1726-1752), Κυρίλλου Ε' (1748-1759), Γρηγορίου Ζ' (1835-1871), Ανθίμου Ζ' (1845-1873) και μάλιστα ἐπὶ Ανθίου Ζ' (1895-1896).

Αντιστοίχως, καὶ στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἐπολέμησαν σθεναρὰ τὶς παπικὲς Καινοτομίες οἱ μεγάλοι Πατριάρχες Νεκτάριος (1660-1669), Δοσίθεος Β' (1669-1707) καὶ Χρυσάνθος (1707-1731).

Ιδιαιτέρας σπουδαιότητος εἶναι ἡ στάσις τῶν δύο τελευταίων Συνόδων τοῦ ΙΘ' αἰ.

α. **Ἡ Σύνοδος τοῦ 1848**, γιὰ τὴν μνημειώδη περικοπή:

• «...**Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ Λαὸς, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ...**» (§17)· ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπίσης μνημειώδη φράσι: • «ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου» (§20).

β. **Ἡ Σύνοδος τοῦ 1895**, γιὰ τὴν ἐπίσης μνημειώδη περικοπή:

• «... **Ἡ δὲ νῦν Ῥωμαϊκὴ ἐστὶν Ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καὶ τῆς παρερμηνείας τῆς τε ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ὁρῶν τῶν ἀγίων Συνόδων. Διὸ καὶ εὐλόγως καὶ δικαίως ἀπεκηρύχθη καὶ ἀποκηρύσσεται, ἐφ' ὅσον ἐμμένῃ ἐν τῇ πλάνῃ αὐτῆς. “Κρείσσων γὰρ ἐπαινετὸς πόλεμος, λέγει καὶ ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ”**» (§20)²³.

Ε'. «Διπλὸ καὶ μεγάλο καλὸ»

Ἐν τούτοις, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Γρηγοριανῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ ἔτους 1582, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔφερε ὁμολογουμένως ἓνα «διπλὸ καὶ μεγάλο καλὸ».

Ὁ Παπισμὸς, μετὰ τὶς ἀποτυχίες του νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς, ἐχρησιμοποίησε τὸ νέο **Ἡμερολόγιο καὶ Πασχάλιο** στὴν προοπτικὴ αὐτὴ (Δούρειος Ἴππος).

Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Πάπα

• «**ἀπέβη κατὰ θεῖα οἰκονομία σὲ θετικὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ μέσο καὶ ἀμυντικὸ ὄπλο τῶν Ὀρθοδόξων ἐναντι τῶν αἵρετικῶν καὶ καινοτόμων Παπικῶν καὶ Προτεστάντων.**

Γιατὶ τότε, στὰ τέλη τοῦ ΙΣ' (16ου) αἰῶνα, εἶχε ἐνεργοποιηθῇ ἔντονα ἡ παπικὴ Οὐνία (Propaganda de fidei), ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποστολὴ Προτεστάντων “μισσιοναρίων” –δῆθεν “ἱεραποστόλων”, πρὸς καθυπόταξιν τῶν Ὀρθοδόξων Λαῶν, πού ἐστέναζαν ὑπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγόν.

Ιδιαίτερα τὴν ἀλλαγὴν Πασχαλίου, πού ἦταν καὶ εἶναι καταπάτησις τοῦ οἰκουμενικοῦ κύρους τοῦ Πασχαλίου Ὁροκανονίου τῆς Α' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁρθὰ οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες καὶ γενικὰ οἱ Κληρικοὶ καὶ ὁ Ὀρθόδοξος Λαὸς τὴν εἶδαν ὡς **καινοτομία ἄκαιρη καὶ ἀπαράδεκτη**, καθὼς μάλιστα ἐγίνε ἀπὸ μόνον τὸν Πάπα μονομερῶς»²⁴.

Ἡ παπικὴ ἀλλαγὴ, πράγματι θεῖα Προνοία, ἔφερε τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἡ Ῥώμη, ἐφ' ὅσον

• «**ἀπρόβλεπτα καὶ ἀναπάντεχα “ἐπέτυχε” ὅχι τὴν προσέγγισιν, ἀλλὰ τὴν διάστασιν καὶ διαφοροποίησιν ἐορτολογικὰ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν Προτεστάντων, ἐξαιτίας τῶν ἰδίων τῶν καινοτόμων καὶ πρωταιτιῶν.**

Ἐτσι ἡ ἐορτολογικὴ ἀπόστασις ἔκαμε στὴν πιὸ κατάλληλην περίοδον αἰσθητὸ τὸ οὐσιῶδες δογματικολειτουργικὸ “χάσμα μέγα” μεταξὺ Αἱρέσεως καὶ Ὀρθοδοξίας.

Οἱ Ὀρθόδοξοι συνειδητοποίησαν, μὲ τὸν διαφορετικὸ χρονικὰ ἐορτασμό, καὶ αἰσθητὰ, τὸ “ἄλλο ἐκεῖνοι καὶ ἄλλο ἐμεῖς”.

Ἄλλο τὸ Πάσχα ἐκείνων, ἀλλαγμένο καὶ ἀλλοιωμένο, καὶ ἄλλο τὸ ἀποστολοπατροπαράδοτο καὶ ἀκαινοτόμητο δικό μας Ὀρθόδοξο Πάσχα²⁵!

Ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἡ “θεόσταλτη” διαφοροποίησις ἔφερε καὶ ἓνα ἀκόμη καλὸ, μά-

λιστα διπλό και μεγάλο. Και αυτό ήταν ή γνώση και επίγνωση σε βάθος των γενομένων παπικών καινοτομιών, όπως και των προτεσταντικών, που ως τότε δεν ήταν ευρύτερα γνωστές στους Ορθοδόξους. Αλλά και ή ανάδειξη στο άρραγές μέτωπο της Ορθοδοξίας, επί τρεις και πλέον αιώνες (320 έτη), μεγάλων όντως μορφών, Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων και θεολόγων αληθινών»²⁶.

* * *

Σ'. Το «άρραγές μέτωπο» διασπάζεται

Μέχρι λοιπόν του τέλους του ΙΘ' αιώνα, ή άμωμος Ορθοδοξία μας προτάσσει ένα άρραγές μέτωπο κατά πάσης Καινοτομίας, προερχομένης εκ της Δύσεως, και αντιδρά αποφασιστικά στην αλλαγή του Ημερολογίου και του Πασχαλίου.

Η περίοδος όμως του προηγούμενου, του Κ', αιώνα μέχρι σήμερα, εν πλήρει αντιθέσει με τους προηγούμενους αιώνες,

- «**χαρακτηρίζεται** από τις προσπάθειες **έξι (6) πατριαρχών** Κωνσταντινουπόλεως να αλλάξουν και το **Ημερολόγιο** και το **Πασχάλιο**. Στο **Ημερολόγιο** πέτυχαν εν μέρει την αλλαγή, με την δημιουργία διαιρέσεων και σχισμάτων. Στο **Πασχάλιο** απέτυχαν, και προσπαθεί τώρα να το επιτύχει ο πατριάρχης Βαρθολομαίος»²⁷.

Είναι πολύ σημαντική ή παρατήρησης και δεν πρέπει να μάς διαφεύγει ή συνέχεια και ένότης μιας «**αδιάκοπης και οικουμενιστικής γραμμής**»:

- «**Η** κρισιμότερη αυτή περίοδος του Οικουμενισμού σε βάρος της Ορθοδοξίας διακρίνεται στα δύο ήμισυ του Κ' αιώνα, σε καθένα από τα οποία προεξάρχει και δεσπόζει **μία τριανδρία Οικουμενικών Πατριαρχών ως Οικουμενιστών**. Την πρώτη τριανδρία συνιστούν και αποτελούν οί Πατριάρχες Ίωακείμ ο Γ', ο Προύσης Δωρόθεος Α', ως τοποτηρητής, και ο Μελέτιος Δ' (Μεταξάκης), ενώ τη δεύτερη οί Πατριάρχες Αθηνάγορας Α', Δημήτριος Α' και Βαρθολομαίος Α'. Δυστυχώς, και των δύο τριανδριών τα “Έργα και Ημέ-

ραι” **έγκαινιάσαν και συντηρούν μία αδιάκοπη οικουμενιστική, φιλετερόδοξη και φιλενωτική και πάντως αντορθόδοξη γραμμή**, την οποία σταδιακά μετέφεραν και σε όλες σχεδόν τις Ορθόδοξες Τοπικές Εκκλησίες, περισσότερο τυπικά, αλλά και ουσιαστικά»²⁸.

Πολύ όρθα, και συμφωνούν πλήρως οί σχετικές πηγές, αυτό το οποίο δεν επέτυχαν οί προηγούμενοι πατριάρχες, δηλαδή την αλλαγή και του **Πασχαλίου**,

- «**ώς** ένα σημαντικό βήμα για την “ένωσι των εκκλησιών”, επιδιώκει να το επιτύχει ο Βαρθολομαίος, εκμεταλλευόμενος την επέτειο της συμπλήρωσης 1.700 ετών από την σύγκληση της Α' εν Νικαία Οικουμενικής Συνόδου»²⁹.

Αυτή ή «**αδιάκοπη οικουμενιστική γραμμή**», στην προοπτική της λεγομένης «**ένωσης των εκκλησιών**», μέσω του **Κοινού Πάσχα**,

- «**πάντοτε, μα πάντοτε, χρησιμοποιήθηκε** στο παρελθόν, (από τότε που εμφανίσθηκε ή παναίρεση αυτή στο προσκήνιο της ιστορίας μέχρι σήμερα), σαν “**όχημα**” και σαν “**έργαλειο**” για την προώθηση της “ένωσης” Ανατολής και Δύσεως, Ορθοδοξίας και Παπισμού και στην συνέχεια Ορθοδοξίας και των άλλων Ετεροδόξων»³⁰.

Ίσως δεν είναι άβασιμες οί φημολογίες και τα σχετικά δημοσιεύματα, ότι

- «**το 2025** θα λάβει χώρα μία “**παν-χριστιανική Σύνοδος**”, ή οποία όχι μόνον θα όρίσει τον κοινό έορτασμό του Πάσχα, αλλά θα σηματοδοτήσει και την “**ένωση των Εκκλησιών**”, και ίσως την κηρύξει!»³¹.

Οί Οικουμενισται

- «**έχουν** προαναγγείλει ακόμη και “**Παγκριστιανική Σύνοδο**”, ή οποία θα αποτελέσει την άφετηρία για τη δρομολόγηση της πλήρους όρατης “ένωσης” με τους έτεροδόξους στο **κοινό Ποτήριο...** το **νέο πασχάλιο**, αυτό θα προχωρήσει ως το πρώτο “**τολμηρό**” βήμα για την ένωση του κατακερματισμένου χριστιανικού κόσμου»³¹.

Τόν Απρίλιο του 2023, ένα Κοινό Κείμενο του πατριαρχικού μητροπολίτου Γαλλίας κ.

Δημητρίου και του παπικού ἐπισκόπου Ματιέ Ρουζέ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος σὲ γαλλικὴ ἐφημερίδα³².

Σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα αὐτό,

• «Τὰ δύο ζητήματα ποὺ ἔθεσαν οἱ δύο ἀξιωματοῦχοι εἶναι ὁ κοινὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα καὶ ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν... Ὡς εὐκαιρία ὑλοποίησης τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ναντέρ βλέπουν τὸ 2025, ποὺ εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν 1700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, κατὰ τὴν ὁποία ὀρίστηκε ὁ τρόπος καθορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα καὶ ποὺ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικοὶ θὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα στὴν ἴδια ἡμερομηνία, 20 Ἀπριλίου. Τὴν ἔνωση τῶν Παπικῶν μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οἱ δύο κληρικοὶ τὴν τοποθετοῦν ἀργότερα, τὸ 2054, κατὰ τὴν 1000ετὴ ἐπέτειο ἀπὸ τοῦ Σχίσματος...

...Στὸ κοινὸ κείμενό τους οἱ δύο κληρικοὶ τονίζουν, ὅτι τὸ βῆμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ ξεκίνημα νέων διαδρομῶν πρὸς τὴν πλήρη ἐνότητα, ποὺ δὲν εἶναι ἀνέφικτη, οὔτε κατὰ ἀνθρώπινη ἀποψη... Ὁ ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς, [δὲν ἀναφέρεται ποιός], εὐχεται τὴν πλήρη ἐνότητα γιὰ τὸ 2054 –δὲν μένουν παρὰ 31 χρόνια γιὰ νὰ προετοιμασθεῖ– προκειμένου νὰ κλείσει καταλλήλως ἡ δυσάρεστη “παρένθεση” τῶν χιλίων ἐτῶν τοῦ μεγάλου σχίσματος. Ὁ ἄλλος, [οὔτε αὐτοῦ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα], ἀναφέρει ὅτι ἓνα καλὸ πρῶτο βῆμα θὰ ἦταν ὁ κοινὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ἀπὸ τὸ 2025 καὶ μετὰ. Στὶς κοινότητές μας σὲ αὐτοὺς ποὺ ἡγοῦνται στὶς Ἐκκλησίες μας λέμε μὲ μιὰ καρδιά στὸ φῶς τοῦ Πάσχα: “Δὲν φοβούμεθα γι’ αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ ὁμορφο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ μαρτυρήσουμε τὴν Ἀνάσταση!”»³³.

Ζ΄. «Ἀπαίσιος θρησκευτικὸς συγκρητισμός»

Ἐφέτος, τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, 18/31.3.2024, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος

ἀπηύθυνε «τὶς ἐγκάρδιες εὐχὲς τοῦ πρὸς ὅλους τοὺς μὴ Ὁρθόδοξους ποὺ ἑορτάσαν τὸ Ἅγιο Πάσχα» τὴν ἡμέρα αὐτή.

Μεταξὺ ἄλλων, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς ἐπίκαιρα:

• «...Δεόμεθα δὲ τοῦ Κυρίου τῆς δόξης, νὰ μᾶς ἀξιώσει, ὁ κοινὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ποὺ θὰ ἔχουμε κατὰ τὴν ἐπόμενη χρονιά, νὰ μὴ ἀποτελέσει μιὰν εὐτυχὴ ἀπλῶς σύμπτωση, ἓνα τυχαῖο συγκυριακὸ γεγονός, ἀλλὰ τὴν ἀπαρχὴ τῆς καθιερώσεως κοινῆς ἡμερομηνίας γιὰ τὸν ἑορτασμό του κατ’ ἔτος ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Χριστιανοσύνης, ἐν ᾧ καὶ τῆς ἐπετείου συμπληρώσεως 1700 χρόνων, τὸ 2025, ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία, μεταξὺ ἄλλων, ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ρυθμίσεως τοῦ χρόνου ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Εἴμαστε αἰσιόδοχοι, καθὼς ἐκατέρωθεν ὑπάρχει ἡ πρὸς τοῦτο καλὴ θέλησις καὶ προθυμία. Διότι, πράγματι, ἀποτελεῖ σκάνδαλον ὁ χωριστὸς ἑορτασμός τοῦ μοναδικοῦ γεγονότος τῆς μιᾶς Ἀναστάσεως τοῦ Ἐνὸς Κυρίου!»³⁴.

Πολὺ ὀρθῶς παρετηρήθη ἐν προκειμένῳ, ὅτι

• «σκάνδαλο δὲν ἀποτελεῖ ὁ χωριστὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ἀπὸ ὀρθόδοξους καὶ Παπικούς, ἀλλὰ ὁ ἐπιδιωκόμενος συνεορτασμός τοῦ Πάσχα μὲ κοινὴ συμφωνία ὀρθόδοξων καὶ αἰρετικῶν, ἐνῶ δὲν ὁμολογοῦν τὴν ἴδια Πίστη καὶ δὲν ἀνήκουν στὴν ἴδια Ἐκκλησία τοῦ Ἐνὸς Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἁγία Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπεφάσισε ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως περὶ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑφ’ ὅλων τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα ἀπέρριψε ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως διὰ Πανορθόδοξων Συνόδων οἰαδήποτε ἀλ-

Λαγή τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα»³⁵.

* * *

Πρὶν ἀπὸ πενήντα (50) ἔτη, τὸ 1974, ὁ δεινὸς ἐρμηνευτὴς τῶν Ἱερῶν Κανόνων π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (†) ἀπέκλειε μὲ ἀκαταμάχητα καὶ συντριπτικὰ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα τὴν δυνατότητα συνεορτασμοῦ Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν:

• «**Ἡ** Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂν εὐρεθῇ ἐνώπιον προτάσεως περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἑορτῆς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ὀφείλει νὰ ἀρνηθῇ καὶ συζητήσιν καὶ περὶ τοῦ θέματος. **Τ**οιαύτη συζήτησις πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ, διότι ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν ἐκ θεμελίων τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἐκκλησιολογίας. **Ἡ** πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἢ δὲν πιστεύομεν. **Ἡ** Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πεποιθυῖα ὅτι Αὕτη καὶ μόνη εἶνε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας, τὸ Ταμεῖον τῆς Χάριτος, τὸ Ἐργαστήριον τῆς Σωτηρίας, ἐνδιαφέρεται μὲν ζωηρότατα περὶ τῆς εἰς Αὐτὴν ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων, ἀδιαφορεῖ ὅμως τελείως περὶ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν ζητημάτων, ἐν ὧσιν οὗτοι μένωσιν ἐν τῇ πλάνῃ. **Ἡ** Ἀ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἠθέλησε νὰ θεσπίσῃ κοινὸν ἑορτασμόν, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ διὰ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκομένους. **Δ**ὲν συνεζήτησεν οὔτε μετὰ τῶν Γνωστικῶν, οὔτε μετὰ τῶν Μαρκιωνιτῶν, οὔτε μετὰ τῶν Μανιχαίων, οὔτε μετὰ τῶν Μοντανιστῶν, οὔτε μετὰ τῶν Δονατιστῶν, ἵνα εὖρη βάσιν συνεννοήσεως περὶ κοινῶν ἑορτασμῶν. **Κ**αὶ ὅτε βραδύτερον ἀπεκόπησαν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας οἱ Ἀρειανοί, οἱ Νεστοριανοί, οἱ Μονοφυσῖται, οἱ Εἰκονομάχοι κ.λ.π. κ.λ.π., ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε διενεόθη νὰ προέλθῃ εἰς συνεννοήσεις μετ' αὐτῶν πρὸς θέσπισιν κοινοῦ ἑορτασμοῦ εἴτε τοῦ Πάσχα εἴτε οἰασδήποτε ἄλλης ἑορτῆς. **Ἡ** Ἐκκλησία ρυθμίζει τὰ ζητήματα Αὐτῆς, λαμ-

βάνουσι ὑπ' ὅψιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ συμφέρον τῶν μελῶν Αὐτῆς καὶ οὐχὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἐκτὸς Αὐτῆς εὐρισκομένων. **Ἄ**ν οἱ ἑορτασμοὶ τῶν αἰρετικῶν συμπίπτωσι μετὰ τῶν τοιούτων τῆς Ἐκκλησίας, ἅς συμπίπτωσιν. **Ἄ**ν δὲν συμπίπτωσιν, ἅς μὴ συμπίπτωσιν. **Ἡ** Ἐκκλησία δὲν συσκέπτεται ἐπὶ ἴσοις ὅροις μετὰ τῶν αἰρετικῶν. **Δ**ιαλέγεται βεβαίως μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. **Τ**ὸ νὰ συγκροτῶνται “Οἰκουμενικὰ Συμπόσια” ἢ ἄλλου τύπου Συνέδρια μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐν αὐτοῖς νὰ συσκεπτώμεθα περὶ καθορισμοῦ κοινῶν ἑορτασμῶν, ἐμμενόντων ὁμως καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ (Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν) ἐν τοῖς οἰκείοις Δογματικοῖς χώροις, τοῦτο ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον ὃν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον δὲ ἀπαισίου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τείνον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρμονικῆς καὶ ἀδιατάρακτου συννυάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους, μόνον ὡς “σημεῖον τῶν καιρῶν” δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ»³⁶.

* * *

Καθίσταται λοιπὸν πασιφανές, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν ἀντιμετωπίζουμε κανένα ἀπολύτως σχετικὸ δῆλημμα:

• «**Κ**οινὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν τὸ Βατικανὸ δὲν ἀποκηρύξῃ τὶς πλάνες του καὶ τὶς αἱρέσεις του καὶ ἐὰν ὁ Πάπας δὲν ἀποκηρύξῃ τὶς θέσεις του, ὅτι εἶναι τοποτηρητῆς τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ, ἀλάθητος καὶ ἄρα ἡμίθεος κ.λπ. **Ἐ**ὰν τὸ Βατικανὸ καὶ ὁ Παπισμὸς του δὲν ἀποκηρύξῃ ὅλες τὶς αἱρέσεις του, θὰ εἶναι σὰν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ τὶς νομιμοποιοῦν καὶ νὰ ἀποδέχονται τὴν αἵρεση στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας»³⁷.

* * *

Ἡ. Δύο ἐπικαιρὲς ὑπομνήσεις

Ἐν κατακλειδί, θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ ὑπενθυμίσουμε δύο πράγματα, ὡς ἄκρως ἐπικαιρά.

* * *

Πρώτον, τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μέσῳ τοῦ Πασχαλίου τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι οἱ γνήσιοι ἐκφρασταὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου Αὐτοσυνειδήσεώς μας, ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης:

• «Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐξέφρασαν ἀπλανῶς τὴν **Αποστολικὴ Παράδοση** στὴν ἐποχὴ τους, ἀφοῦ ὁμῶς προηγουμένως τὴν βίωσαν ἡσυχαστικῶς-ἀσκητικῶς καὶ κατεξοχὴν μυστηριακῶς. **Ο** ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, - ὁ Μ. Βασίλειος, - ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, - ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος, - καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, γιὰ νὰ μείνουμε ἐνδεικτικὰ μόνον σ' αὐτούς, ἐπικαιροποίησαν τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ Παράδοση, ἐκφράζοντας σὲ λόγια θεολογικὴ γλῶσσα αὐτὸ ἀκριβῶς πὺν **βίωσαν ἀκτίστως** καὶ “ἐν πάσῃ αἰσθήσει” καὶ οἱ ἄλλοι ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀλιγογράμματοι χαρισματοῦχοι, ὅπως καὶ οἱ ἀπλοὶ θεοφόροι πιστοὶ στὴν ἐποχὴ τους. **Ἡ χαρισματικὴ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ** δημιουργεῖ τὴν πρωτογενῆ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὴ ἢ ἐντεχνὴ καὶ λόγια ἐκφορὰ τῆς. **Ἡ** θεολογία αὐτὴ ἀποτελεῖ **κτιστὴ ἐκφραση** καὶ ἐρμηνεία τῆς ζωντανῆς καὶ **ἀκτιστῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ** μέσα στὴν συγκεκριμένη ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς τῶν θεοσυμένων ἐκφραστῶν τῆς. “**Υπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἀπὸ Θεοῦ ἄνθρωποι**”, μᾶς διαβεβαιώνει ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς ἐπόπτες τῆς θείας Μεγαλειότητος»³⁸.

Ὑπῆρχαν καὶ τότε, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀθετοῦσαν τὸ **Κανόνιον** / **Ὅρον** τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔλεγε ὁ Ἅγιος:

• «**Τριακόσιοι Πατέρες, ἢ καὶ πλείους**, εἰς τὴν Βιθυνῶν χώραν συνελθόντες ταῦτα ἐνομοθέτησαν· καὶ πάντα ἀτιμάζεις ἐκείνους;... **Σὺ** δὲ οὐ μόνον ἐκείνων

καταγινώσκεις [καταδικάζεις], ἀλλὰ καὶ **τῆς Οἰκουμένης ἀπάσης**, ἢ καὶ τὴν ἐκείνων γνώμην ἐπῆνεσεν... **Πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ’ ἀκριβείας** [ἄς] **ἐπώμεθα, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην προτιμῶντες ἀπάντων**. **Εἰ** γὰρ καὶ ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν [τὸ κατόρθωμα ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν χρόνων δὲ θὰ ἦτο τόσον μεγάλο], ὅσον **ἐγκλημα ἀπὸ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος τούτου**... **Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκρίβειαν οἶδεν**· ἀλλ’ ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς Πατράσι διηρημένοις ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ ταύτην ὀρίσαι τὴν **ἡμέραν, τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα**, κατεδείξατο τὸ ἐπιταχθέν»³⁹.

* * *

Δεύτερον, ἓνα **Θαῦμα τῆς Θεοτόκου**, διὰ τῆς Εἰκόνης Αὐτῆς «Ἐγγυήτρια τῶν ἁμαρτωλῶν», τὸ ὅποῖον συνέβη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1925 καὶ ἀφορᾷ ἀκριβῶς τὸ θέμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ **Ἡμερολογίου**.

Συνέβη στὸν ἐνάρετο Ρῶσο Μοναχὸ Μπόρις, Νικόλαο στὸ Μέγα Σχῆμα († 7.5.1969), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαλαάμ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε στὴν αὐτοβιογραφία του τὴν **Ἀποκάλυψι τῆς Θεομήτορος** πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας του **σχετικὰ μὲ τὴν τήρησι τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου**.

Ὁ Γέρον Μπόρις.

• «**Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1925** ὑπῆρξε μία διαίρεσις τῶν ἀνθρώπων στὸ Βαλαάμ σὲ “παλαιοημερολογῖτες” καὶ σὲ “νεοημερολογῖτες”.

Ἀρχισαν νὰ μᾶς πιέζουν νὰ πᾶμε μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. **Πολλοὶ** ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς παρέμειναν πιστοὶ στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο.

Νομικὲς διαδικασίες ἄρχισαν. **Ἡ** ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις ἔφθασε. **Συνεστήθη** ἓνα δικαστήριον μὲ τὴν ἐποπτεία τοῦ Ἡγουμένου Παυλίνου. **Ἀρχισαν** νὰ συγκεντρώνουν τοὺς Ἀδελφούς ἓνα πρὸς ἓνα, καὶ πολλοὶ ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὴν Μονή.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου ἐπίσης. Πῆγα μέσα στο δωμάτιο καὶ ἐκεῖ καθόταν ὁ Ἡγούμενος Παυλῖνος μὲ ἄλλους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ὁ Ἡγούμενος εἶπε:

“Ἐδῶ εἶναι ἓνας δοῦλος τοῦ Θεοῦ· ἐρωτήσατε αὐτόν”. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε, ὅτι θὰ ὠμιλοῦσε καὶ ὅτι καθετὶ θὰ πρέπει νὰ καταγραφῇ.

Αὐτοὶ ἐρώτησαν: “Δέχεσαι τὸν π. Παυλῖνο ὡς Ἡγούμενο;”. “Θὰ πηγαῖν στὶς ἐκκλησιαστικὲς Ἀκολουθίες κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;”.

Δὲν ἀπάντησα σὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι· ἦταν σὰν νὰ παρέλυσε ἡ γλῶσσα μου.

Αὐτοὶ ἀνέμεναν καὶ εἶπαν: “Λοιπόν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;”. Δὲν μποροῦσα νὰ

εἰπῶ τίποτε. Μετὰ αὐτοὶ εἶπαν: “Καλά, πῆγαινε, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, καὶ σκέψου πάνω σὲ αὐτό”.

Ἀρχισα νὰ προσεύχωμαι στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν “Ἐγγυήτριά” μου ἀπὸ τὴν καρδιά μου: “Πές μου καὶ ὑπόδειξέ μου τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μου: Μὲ ποιο μέρος νὰ πάω, μὲ τὸ νέο ἢ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο; Θὰ πρέπει νὰ πηγαῖν στὸ Καθολικὸ ἢ κάπου ἄλλου;”. Καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς προσευχόμενος στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπακοῆς μου στὴν κουζίνα.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀπογευματινὴ μου ὑπακοή, πῆγα στὸ κελλί μου καὶ σκέφθηκα μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς μου: “Τιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ;”. Ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μὲ ἐγκατέλειψε τὸν ἁμαρτωλό. Ὁ Θεὸς θέλει τὴν σωτηρία ὅλων.

Παραπομπές

(*) Ὁμιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ἡ ὁποία ἐξεφωνήθη στὸ Δημοχεῖο τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φυλῆς, τὴν 24.6/7.7.2024, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας.

• Στὴν Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς προβάλλεται καὶ ἡ σχετικὴ ταινία τῆς Ὁμιλίας (βλ. https://www.imoph.org/Publications_el/VideoSeriesA.html).

1. Κυμαίνεται μετὰ 22ας Μαρτίου καὶ 25ης Ἀπριλίου, κατὰ τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

«Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Γ' αἰῶνος ... πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι, τόσον τῆς Ανατολῆς ὅσον καὶ τῆς Δύσεως, ἐτέλουν τὸ Πάσχα κατὰ Κυριακὴν. Ἡ Κυριακὴ αὕτη, μετὰ τὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας, ἦτο ἡ ἀκολουθοῦσα τὴν 14ην ἡμέραν τῆς Σελήνης μετὰ τὴν 21ην Μαρτίου, ὅτε, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, εἶναι ἡ Ἰσημερία. Αὕτη ἡ ἐξάρτησις τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἰσημεριανὴν XIV Iunae, τὴν κάμνει νὰ παραλλάσῃ καθ' ἕκαστον ἔτος, συμφώνως μὲ μίαν ἑκτασιν φθάνουσιν τὰς 35 ἡμέρας, ἀπὸ τὴν 22αν Μαρτίου ἕως τὴν 25ην Ἀπριλίου».

(Grumel V., «Ἔτος Ἐκκλησιαστικόν», ἐν «Θ.Η.Ε.» τ. 5, σελ. 957-958).

2. Βλ. Ἱεροὺς Κανόνας Ζ' Ἀποστολικὸ καὶ Α' Ἀντιοχείας.

3. Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, πρὸς καθορισμὸν τοῦ Πάσχα, ἀπαιτοῦνται οἱ ἐξῆς ἀναγκαῖοι «Διορισμοί», πρᾶγμα πού ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ τὸν «Πασχάλιον Κανόνα» τῶν Ἁγίων Πατέρων, βασιζόμενον στὸ Ἰουλιανὸν («Παλαιὸν») Ἡμερολόγιο:

α) Τὸ Ἅγιο Πάσχα πρέπει νὰ τελεῖται μετὰ τὴν Ἑαρινὴ Ἰσημερίαν, πού καθωρίσθηκε συμβατικῶς

στὸν αἰῶνα τὴν 21η Μαρτίου, β) πρέπει νὰ μὴ συμπίπτῃ τὴν ἴδια ἡμέρα μὲ τὸ ἰουδαϊκὸ Νομικὸ Πάσχα, γ) πρέπει νὰ τελεῖται μετὰ τὴν πρώτη Πανσέληνο, πού ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν Ἑαρινὴ Ἰσημερίαν, καὶ δ) πρέπει νὰ τελεῖται τὴν πρώτη Κυριακὴ πού ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν πρώτη Πανσέληνο τῆς Ἑαρινῆς Ἰσημερίας.

• Βλ. Α. Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου..., σελ. 412-447, «Οἱ Διορισμοὶ τοῦ Ὁρου τοῦ Πάσχα», Ἀθῆναι 1985.

■ Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον Διορισμὸν καὶ ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἑαρινὴν Ἰσημερίαν εἶναι ἰδιαίτερος ἀξιοπρόσεκτα τὰ ἐξῆς:

Ἡ Ἁγία «Α' Οἰκουμένη» Σύνοδος καθώρισε, ἐν θείᾳ καὶ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ, ὡς ἡμέραν τῆς Ἑαρινῆς ἰσημερίας τὴν 21ην Μαρτίου. Τὸ “Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τῶν θεοφόρων ἐδίδαξε Πατέρων”, ἵνα ἡ Ἑαρινὴ ἰσημερία ὑπολογίζεται “τὴν κα' (21ην) τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός”, ἥτοι ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ταύτην δὲ “τὴν πρώτην καὶ εἰκοστήν τοῦ Μαρτίου μηνός” “ἐπέβαινε” τότε “ὁ ἥλιος” “τοῦ τῆς ἰσημερίας σημείου”. Ἐκτοτε τὸ ὑπολογιζόμενον βάσει τῆς Ἑαρινῆς ἰσημερίας ἔτος ἄρχεται “ἀπὸ κα' (21ης) τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός”. Ἡ 21η Μαρτίου μηνός, ὡς θετὸν χρονικὸν σημεῖον, ἀνήκει εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Ἡ Α' Οἰκουμένη Σύνοδος καθώρισε τὴν Ἑαρινὴν ἰσημερίαν ἡμερολογιακῶς, καθ' ὅτι τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐξησφάλιζεν ἡμερολογιακὴν σταθερότητα αἰώνων. Συνεπῶς καὶ αἰώνιον ἐορτολογικὴν τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Διὸ τοῦτο ἴσχυσεν ἐπὶ δύο περίπου χιλιετηρίδας» (αὐτόθι, σελ. 418).

Ξαφνικά, τὸ Καθολικὸ ἐμφανίσθηκε μπροστά μου, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι: τὸ ἴδιο ὕψος, πλάτος καὶ μῆκος. **Ἦμουν** κατά-πληκτος ἀπὸ αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ ἐμφάνισι - πῶς μπῆκε στὸ μικρὸ μου κελλί; **Ἀλλὰ** ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: **“Ὅλα εἶναι δυνατὰ στὸν Θεό. Τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ γι’ Αὐτόν”**.

“Λοιπόν”, σκέφθηκα, **“θὰ πρέπει κα-νεῖς νὰ πηγαίνῃ στὸ Καθολικὸ κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;”**.

Μετά, ἐνῶ τὸ σκεφτόμουν αὐτό, μία σκούρα κουρτίνα ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, στὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἓνας χρυσὸς σταυρός.

Τὸ Καθολικὸ παρέμεινε πίσω ἀπὸ τὸ πέπλο. **Παρέμεινα** ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τὸ Καθολικὸ ἔγινε γιὰ μένα ἄορατο καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: **“Πήγαινε μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ τήρησέ το”**.

Καὶ ἄκουσα μία φωνὴ γυναικός, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γωνία: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, κράτησε πιστὰ τὶς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Αποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων”**.

Καὶ μετὰ ἡ ἴδια φωνὴ ἐπαναλήφθηκε γιὰ δεύτερη φορά, καὶ τὴν τρίτη φορά ἡ φωνὴ εἶπε: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, τήρησε πιστὰ τὴν Παράδοσι τῶν Ἁγίων Αποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὄχι αὐτῶν τῶν ‘σοφῶν’ ἀνθρώπων”**.

Μετά ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅλα ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἀπέμεινα μόνος στὸ κελλί μου. **Ἡ** καρδιά μου ἄρχισε νὰ χαίρεται πού ὁ Κύριος μοῦ ὑπέδειξε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, μὲ τὶς προσευχὲς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. **Καὶ** ἀπὸ τότε μέχρι τώρα, θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου»⁴⁰.

4. Τὸ Ιουλιανὸ Ἡμερολόγιο καθιερώθηκε ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο αὐτοκράτορα Ἰούλιο (101/100-44 π.Χ.) τὸ 46 π.Χ., εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἰσχύοντος ἀπὸ τὸ 700 π.Χ. καὶ ἐξῆς Ἡμερολογίου τοῦ Νουμᾶ (715-673 π.Χ.), τοῦ μετὰ τὸν Ρωμύλο βασιλέα τῆς Ρώμης. **Ἡ** ἀναμόρφωσις τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Νουμᾶ, ὡς Ἰουλιανοῦ, ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἑλληνα-Ἀλεξανδρινὸ μαθηματικὸ καὶ ἀστρονόμο Σωσιγένη (1ος αἰ. π.Χ.).

5. Ὁ Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως Χριστόφορος ἔγραφε τὸ 1925:

«Τόσον πολὺ μάλιστα τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον συνηφάνθη μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ποσῶς εὐκόλον νὰ θιχθῇ τοῦτο, ἄνευ κλονισμοῦ ἰσχυροῦ εἰς αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα. Τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, διὰ τῆς τοιαύτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ χρήσεως, καὶ ΗΓΙΑΣΘΗ, ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτο νὰ μὴ δύναται εὐκόλως νὰ περιφρονηθῇ».

(Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, Ἡμερολογιακά, σελ. 19-20, Ἀθήναι 1925).

5α. «Καθ’ ὅσον δ’ ἐν γένει ἡ λατρεία εἶναι ἡ ἐκφρασις ἅμα καὶ ἡ βεβαίωσις τῆς πίστεως, εἶναι προφανές, ὅτι καὶ ἡ **τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας**, ἐφ’ ὅσον αὕτη στηρίζεται ἐπὶ δογματικῶν βάσεων, εἶνε **ἔτερον γνώρισμα ἅμα καὶ στοιχεῖον ἐνότητος τῆς πίστεως»**.

(Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματική..., σελ. 274, ἐν Ἀθήναις 1907).

6. Στράτου Θεοδοσίου-Μάνου Δανέζη, Ἡ Ὁδύσσεια τῶν Ἡμερολογίων, τ. Β΄, Ἀστρονομία καὶ Παράδοσι, σελ. 59-60, ἐκδόσεις «Δίαυλος», Ἀθήνα 1995.

• **«Πολὺν** πρὸ τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως

[1582], 250 ἔτη ἐνωρίτερον, **πρῶτοι οἱ Ἕλληνες τοῦ Βυζαντίου** εἶχον ἐπισημάνει τὰς ἀτελείας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἰσχύοντος εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἐπρότειναν τὴν ἀντικατάστασιν του δι’ ἄλλου τελειότερον. **Τὸ** 1324 ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς, ἐκ τῶν ἐπιφανῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, ἔγραψεν ὅτι “πρὸς τοὺς τριακοσίους ἐξήκοντα πέντε νυχθημέρους τίθεμεν καὶ ὀλόκληρον τέταρτον νυχθημέρου ἐνός, οὐκ ὀφείλοντες οὕτω”, ἐπρότεινε δὲ εἰς τὸν βασιλέα Ἀνδρόνικον καὶ ἰδίαν διόρθωσιν, μὴ γενομένην δυστυχῶς ἀποδεκτὴν **διὰ τὸν φόβον συγχύσεως τῶν ἀμαθῶν καὶ μερισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας»**.

(Δημ. Ν. Κατση, λήμμα «Ἡμερολόγιον», ἐν «Θ.Η.Ε.», τ. 6, σελ. 44-45, Ἀθήναι 1965).

• **Ἀλλὰ** καὶ «τῷ 1371 ὁ μοναχὸς Ἰσαάκιος Ἀργυρὸς συνέγραψε περὶ διορθώσεως τοῦ Κανονίου Πάσχα, ἀλλ’ ὁ σύγχρονος αὐτῷ Ματθαῖος Βλάσταρης ἐφοβεῖτο μήπως τοιαύτη καινοτομία οὐ μόνον δὲν δυνηθῇ νὰ διορθώσῃ τὰς ἐλλείψεις τοῦ ἡμερολογίου, **“ἀλλὰ καὶ στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ γενήσεται πρόξενος”**».

(Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, «Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἀνατολῇ», Περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» Ἀθηνῶν, ἀριθμ. 145/31.3.1918, σελ. 127-128, § Α΄).

7. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Τερὸν Πηδάλιον, σελ. 9. ὑπόσημ. (Σχόλιο στὸν Ζ΄ Τερὸν Κανόνα τῶν Ἁγίων Αποστόλων).

8. Συγκρητισμός, συγκρητίζω· **Τὸ** φαινόμενο καὶ οἱ τάσεις συμφιλώσεως, ἀναμείξεως, ἐνοποιήσεως καὶ συγχωνεύσεως γλωσσῶν, φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, πολιτισμῶν καὶ θρησκειῶν.

Κατὰ τὴν διαδικασία αὐτὴν «παραθεωροῦνται τυχὸν διαφορὲς καὶ τονίζονται σημαντικὲς ὁμοιότητες ἢ καὶ συμπτώσεις» μεταξύ τῶν μερῶν, οἱ ὁποῖες εὐρίσκονται σὲ συνάφεια ἢ ἀλληλεπίδρασι.

(**Ν. Μακρῆ**, λήμμα «Συγκρητισμός», ἐν Εἰσαγωγικὸ Λεξικὸ Πολιτικῶν ὅρων καὶ Φιλοσοφίας, σελ. 372-373, Ἀθήνα 1990).

- 9. ΒΛ.** Ἡ Γνησίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικά, Β' §§ 9 καὶ 10.

(βλ. <https://www.imoph.org/pdfs/2014/03/22/20140322aCommonEcclesiology15%20Folder/20140322aCommonEcclesiologyPROTOTOPO-TELIKO.pdf>

• καὶ Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Παρέμβασις», τ. 1, Μάρτιος-Μαῖος 2014.

(βλ. <https://www.imoph.org/pdfs/Periodicals/OrthodoxosParemvasis/OrthodoxosParemvasis-01/OrthodoxosParemvasis-01.pdf>).

- 10. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου (†)**, «Οἰκουμενισμός καὶ ἀλλαγὴ Πασχαλίου», ἐν Οἰκουμενισμός: Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις, τ. Β', σελ. 926, ἐκδόσεις «Θεοδρομία», Θεσσαλονίκη 2008.

- 11. ΒΛ.** ἐνδεικτικῶς: [Πρωτοπρεσβυτέρου] **π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού (†)**, «Ρωμαϊκὴ καὶ Ἀντιρωμαϊκὴ Ὁρολογία», στὸ Σύγχυση - Πρόκληση - Ἀφύπνιση / Φανατισμός ἢ Αὐτογνωσία;, σελ. 73-76, Ἀθήνα 1991.

- 12. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων** λέγει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία λέγεται «Καθολικὴ»

«καὶ διὰ τὸ διδάσκειν καθολικῶς καὶ ἀνελιπῶς ἅπαντα τὰ εἰς γνῶσιν ἀνθρώπων ὀφείλοντα ἔλθειν δόγματα, περὶ τε ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πραγμάτων, ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων», «καὶ διὰ τὸ καθολικῶς ἰατρεῦειν μὲν καὶ θεραπεῦειν ἅπαν τὸ τῶν ἁμαρτιῶν εἶδος, τῶν διὰ ψυχῆς καὶ σώματος ἐπετελουμένων, κεκτησθαι δὲ ἐν Αὐτῇ πᾶσαν ἰδέαν ὀνομαζομένης ἀρετῆς, ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις, καὶ πνευματικοῖς παντοίοις χαρίσμασιν».

(PG τ.33, στλ.1044AB, Κατήχησις ΙΗ' Φωτιζομένων, § ΚΓ').

- 13. Οἱ Κοινότητες**, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐκπέσει ἀπὸ τὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νὰ διακρίνῳνται ἀπὸ τὴν Μίαν καὶ Μοναδικὴν Ἐκκλησίαν, χαρακτηρίζονται ποικιλοτρόπως:

«Τῶν δ' αἰρέσεων αἱ μὲν ἀπὸ ὀνόματος [τοῦ αἰρεσιάρχου] προσαγορεύονται», «αἱ δὲ ἀπὸ τόπου», «αἱ δὲ ἀπὸ ἔθνους», «αἱ δὲ ἀπὸ δογμάτων ἰδιαζόντων», «αἱ δὲ ἀπὸ ὑποθέσεων», «αἱ δὲ ἀφ' ὧν παρανόμως ἐπετήδευσάν τε καὶ ἐτόλμησαν».

(Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, PG τ.9, στλ. 552BC-553A / Στρωματέων Λόγος Ἑβδομος, Caput XVIII).

- 14. Ἡ Α' Βατικανὴ Σύνοδος** ἐπὶ Πάπα Πίου Θ' ὥρισε, μεταξύ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς:

• «ἐάν τις εἴπῃ, ὅτι ὁ μακάριος Πέτρος δὲν εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου κατεστημένος πάντων τῶν ἀποστόλων ἀρχή

καὶ πάσης τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ὁρατὴ κεφαλὴ· ἢ ὅτι οὗτος τιμῆς μόνον, οὐχὶ δὲ ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς δικαιοδοσίας πρωτεῖον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ κατ' εὐθείαν καὶ ἀμέσως ἔλαβεν, ἀνάθεμα ἔστω»· «ἐάν τις εἴπῃ ὅτι δὲν εἶναι κατὰ διάταξιν αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡ θεία δικαίω, ἵνα ὁ μακάριος Πέτρος ἐν τῷ πρωτείῳ ὑπὲρ τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἔχῃ συνεχεῖς διαδόχους ἢ ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ποντίφηξ δὲν εἶναι τοῦ μακαρίου Πέτρου ἐν τῷ πρωτείῳ τούτῳ διάδοχος, ἀνάθεμα ἔστω».

• «Διδάσκομεν καὶ ὡς θεόθεν ἀποκεκαλυμμένον δόγμα ὀρίζομεν», «τοῦ Ρωμαίου ποντίφηκος αἱ ἀποφάσεις ἐξ ἑαυτῶν, οὐχὶ δὲ ἐκ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀτροποποιήτοι. Ἐὰν δὲ τις τολμᾷ νὰ ἀντεῖπῃ εἰς ταύτην τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν, ὅπερ ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται, ἀνάθεμα ἔστω».

(Παρὰ Π. Τρεμπέλα, Αἱ μετὰ τὸ ἔργον τῆς Βατικανείου Συνόδου ὑποχρεώσεις μας, σελ. 30-32, Ἀθήνα 1967).

- 15. Οἱ διατάξεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου**, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στὸ Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα, εἶναι κυρίως αὐτὲς ποὺ περιέχονται στὴν «Δογματικὴν Διάταξιν περὶ Ἐκκλησίας» / «Lumen Gentium» («Τὸ Φῶς τῶν Ἐθνῶν»).

ΒΛ. ἰδίως: Κεφ. Γ', Ἡ Ἱεραρχικὴ Δομὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαίτερα ὁ Σύλλογος τῶν Ἐπισκόπων, §§ 18, 22, 25 - ἐνδεικτικῶς:

• «Τὸ δόγμα τοῦτο περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος καὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ διδασκαλικοῦ τοῦ ἀξιώματος προβάλλει ἐκ νέου ἡ ἀγία Σύνοδος εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς ὡς ἀντικείμενον βεβαίας πίστεως»· «ὁ Ρωμαῖος ποντίφηξ ἔχει ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας λόγῳ τοῦ ἀξιώματός του ὡς Βικαρίου τοῦ Χριστοῦ καὶ Ποιμένος πάσης τῆς Ἐκκλησίας, ἐξουσίαν πλήρη, ὑπεράττην καὶ καθολικὴν, τὴν ὁποῖαν δύναται πάντοτε νὰ ἀσκῇ ἐλευθέρως»·

• «αἱ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἐκφέρει [ὁ Ρωμαῖος ποντίφηξ], δικαίως ἐλέχθησαν ἀναλλοίωτοι ἐξ ἑαυτῶν καὶ οὐχὶ λόγῳ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἐκκλησίας», «ἐφ' ὅσον εἶναι ὡς πρὸς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὁ ὑπέρτατος διδασκαλος, ἐν τῷ ὁποίῳ διαμένει [καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ὀμιλῇ ἀπὸ καθέδρας] εἰς μοναδικὸν βαθμὸν τὸ χάρισμα τοῦ ἀλαθήτου, ὅπερ εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας».

(Βλ. «Δογματικὴ Διάταξις περὶ Ἐκκλησίας (Φῶς τῶν Ἐθνῶν) τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ», ἐκδόσεις «Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου», τ. 1, σελ. 36-62).

• Ἔχουμε προτιμῆσει τὴν ἀπόδοσιν στὴν ἀπλὴ καθαρεύουσα ἐξ ἄλλης πηγῆς.

- 16. Ἀρχιεπισκόπου Σπυριδωνος Σπ. Μπιλάλη (†)**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α', Κριτικὴ τοῦ Παπισμοῦ, σελ. 147, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθήνα 1969.

- 17. Ἀρχιεπισκόπου Ἰουστίνου Πόποβιτς (†)**, Ἀνθρω-

πος καὶ Θεάνθρωπος, σελ. 159, ἐκδόσεις «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1969.

18. **Ἱεράς Μονῆς Παρακλήτου**, Ὁ Παπισμὸς χθὲς καὶ σήμερα, σελ. 1-2, *Πρόλογος*, ἔκδοση Ζ', Ὠρωπὸς Ἀττικής, Δεκέμβριος 2021.

(Βλ. <https://imparaklitou.gr/index.php/el/psifiaka-keimena/fylladia/o-papismos>)

19. **Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' Κωνσταντινουπόλεως**, Ἐπιστολὴ πρὸς Δόγην τῆς Ἑνετίας κ. Νικόλαον Νταπόντε.

• **Βλ. Κ. Ν. Σάθα**, Βιογραφικὸν Σχεδιάσμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', 1572-1594, σελ. 28, ἐν Ἀθήναις 1870.

■ **Ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ'** (1572-1585) κατεδίωξε τοὺς Προτεστάντας, ὡς αἰρετικούς καὶ σύμφωνα μὲ ὠρισμένους μαρτυρίες, «τέλεσε εὐχαριστήρια λειτουργία μόλις πληροφορήθηκε τὴ σφαγὴ τῶν Οὐγενότων [Γάλλων Προτεστάντων] τὴ νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου τὸ 1572». «τὸ γεγονός ἐχαιρετίσθη εἰς τὸ Βατικανὸν μετ' ἀνακουφίσεως καὶ διατάχθησαν δημόσιαι προσευχαὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν». «ἡ σφαγὴ ξεκίνησε τὰ ξημερώματα τῆς 24ης Αὐγούστου [στὸ Παρίσι]... Δολοφονήθηκαν περισσότεροι ἀπὸ 3.000 Οὐγενότοι... Ἡ σφαγὴ μεταφέρθηκε» καὶ σὲ ἄλλες πόλεις. «Τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἔγκλημα μεγάλωσε τὸ μῖσος ἀνάμεσα στὰ δύο δόγματα, προκάλεσε τὴν ἀγανάκτηση τῶν προτεστάντικων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ἀναζωπύρωσε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον στὴ Γαλλία καὶ ἔγινε σύμβολο τῆς θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας, ἀποκτώντας παροιμιακὴ διάσταση». «οἱ γνωστοὶ ὡς θρησκευτικοὶ πόλεμοι, μεταξὺ οὐγενότων (καλβινιστῶν) καὶ τῶν καθολικῶν, ἔφεραν τὴ φοβερὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου (23-24 Αὐγούστου 1572), κατὰ τὴν ὁποία, σὲ μία ἀπίστευτη σὲ πάθος σφαγὴ, βρῆκαν φρικτὸ θάνατον 20.000 οὐγενότοι. Μόνο στὸ Παρίσι, στὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου τους, βρῆκαν τραγικὸ θάνατον 3.000 αἰρετικοί». «στὴ γηραιὰ Εὐρώπῃ οἱ τραγικὲς καὶ ἀνήκουστες αὐτὲς φρικαλεότητες μείωναν τὸ γόητρο καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ σφαγὴ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Φρανσουὰ Ντυμπούα.

■ **Βλ. «Θ.Η.Ε.»**, τ. Γ', σελ. 622, Ἀθήναι 1963· **π. Νικηφόρου Βιδάλη**, «Οἱ Ρωμαῖοι Ποντίφικες καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν» [Πάπας 226ος, Γρηγόριος ΙΓ', γεν. 1502-+1585], σελ. 368, Ἀθήναι 1994.

20. **Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου** (†), ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 933.

• **Βλ. καὶ Ἀ. Δ. Δελήμπαση**, Πάσχα Κυρίου..., σελ. 571-576, «Συνοδικαὶ κατακρίσεις τῆς καινοτομίας», Ἀθήναι 1985.

21. **Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου**, «Τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἀνατολῇ», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» Ἀθηνῶν, ἀριθμ. 148/21.4.1918, σελ. 189, § Β'.

22. **Ἀρχιεπισκόπου Βασιλείου Κ. Στεφανίδου**, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία..., σελ. 699. ἔκδοσις Γ', ἐκδόσεις «Παπαδημητρίου», Ἀθήναι 1998.

• **Βλ. ἐπίσης: Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου**, Τὰ μετὰ τὴν Ἀλωσιν, σελ. 111, 113, 114, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870· **Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων**, Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων, σελ. 538-540, ἐν Ἰασίῳ 1698· **Τοῦ αὐτοῦ**, Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων - Δωδεκάβιβλος, Βιβλίον ΙΑ', Κεφάλαιον Η', σελ. 1167, ἐν Βουκουρεστίῳ 1715 (σελ. 57, Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983)· **Μελετίου Ἀθηνῶν**, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ', σελ. 402, 408, ἐν Βιέννῃ 1784· **Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Καραβαγγέλη**, Ἐπιστημονικὴ διατριβὴ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, σελ. 121-122, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1894· **Νικολάου Βουλγάρεως**, Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἄρθρον εἰς τρεῖς συνεχεῖς ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Τεργέστης «Νέα Ἡμέρα», ἔτος KB-1896, ἀριθ. 1120-1122· **Διδυμοτεῖχου Φιλαρέτου Βαφείδου**, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ', Μέρος Α', σελ. 124-125, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1912· **Κ. Ν. Σάθα**, Βιογραφικὸν σχεδιάσμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', σελ. 91-92, ἐν Ἀθήναις 1870· **Ι. Ν. Καρμίρη**, Ἱερεμίας Β' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, λήμμα ἐν «Θ.Η.Ε.», τ. 6, σελ. 780, Ἀθήναι 1965.

23. **Βλ. Ἰωάννου Καρμίρη**, ΔΣΜ, τ. Β', σελ. 920[1000] καὶ 922[1002], γιὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 1848· σελ. 942[1028], γιὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 1895, ἔκδοσις β' ἐπηρεξημένη, Graz-Austria 1968.

24. **Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου** (†), ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 928.

• «Βεβαίως ἡ τροποποίησις τοῦ ἡμερολογίου [τοῦ 1582] δὲν εἶχε προσηλυτιστικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ πρὸς τοιοῦτον ἐχρησιμοποιήθη σκοπὸν παρὰ Πάπα Ρώμης, δραστηριώτατα ἐργασθέντος, ἵνα προσηλυτεύσῃ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν».

(Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., ἀριθμ. 145/31.3.1918, σελ. 133, § Α')

• Γιὰ τὴν προσηλυτιστικὴν δρᾶσιν τοῦ Παπισμοῦ στὴν Ἀνατολὴ ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ μέσου κυρίως τῆς Οὐνίας καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν, βλ.: **α. Ἀρχιεπισκόπου (Σπ.) Σπυρίδωνος (Μπιλάλη)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 265-329. **β. π. Γ.Δ. Μεταλληνού - Δ. Γόννη - δ. Η. Φατσέα, δ. Εὐγ. Μοράρου**, ἐπισκ.

Βανάτου Αθανασίου (Γιέβιτς), Η Ουνία - Χθές και Σήμερα, εκδόσεις «Αρμός», Αθήνα 1992, σελίδες 172. **γ. Andrzej Borkowski,** Αγώνας των Ορθοδόξων Πατριαρχείων κατά της Ουνίας στην Πολωνία κατά την τελευταία εικοσαετία του ΙΣ' αιώνα (1583-1601), Διδακτορική Διατριβή (σελίδες 402), Αθήνα 2008. **δ. Γεωργίου Παν. Κουντούρη,** Επίκουρου Καθηγητού, Ή επιβολή του Παπισμού μέσω της Ουνίας στην Κεντροανατολική Ευρώπη (1646-1996), Αθήνα 2015.

25. «Αλλαγμένο και αλλοιωμένο»· «άλλο το Πάσχα εκείνων [των Παπικών].»

• Για το νόημα των φράσεων αυτών, αὐστηρῶν ἐκ πρώτης ὄψεως, βλ. **Νικήτα Ἀλιπράντη,** «Παραγνωρισμένη ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ; - Νύξεις ἀπὸ Δύση καὶ Ἀνατολή», ἐν Πάσχα τὸ τερπὸν (Συλλογικὸς Τόμος), σελ. 39-47, ἰδίως σελ. 46-47: «Παραγκωνισμὸς τῆς Ἀνάστασης στὸν δυτικὸ χριστιανισμό», ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», ἐκδ. α', Φεβρουάριος 2008.

• **Γράφει πολὺ εὐστοχα ὁ Ν.Α.:**

Στὴν Δύσι «ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸ καίριο γεγονὸς τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ ἀνθρώπου, μοιραῖα **παραμερίζεται**, ἀφοῦ ἡ ἐξιλέωση ἐπικεντρώνεται στὴ συμμετοχὴ στὴ σταύρωσι καὶ τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ. Ἀπτά δείγματα αὐτοῦ τοῦ **παραμερισμοῦ** καταφαίνονται στὴ **λατρευτικὴ ζωὴ** καὶ εἰδικὰ στὴν **ὕμνολογία** τῶν δυτικῶν ἐκκλησιῶν (σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὴ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ποὺ διαπερνᾶται ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον ἀπὸ **τὴν ἀναστάσιμην δοξολογία**)»· **στὴν παπικὴ «θεολογία** ὑπάρχει ἓνα γενικότερο γνῶρισμα ποὺ τὴν ἐμποδίζει νὰ συνειδητοποιεῖ τὸ νόημα τῆς Ἀνάστασης. **Κι** αὐτὸ ὀφείλεται, στὸ ὅτι ἀντιλαμβάνεται τὴν **σωτηρία** ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς ὡς **ἱκανοποίηση τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου**, δηλαδὴ κατὰ τρόπο ἀνθρωποπαθῆ, στατικὸ καὶ νομικὸ. **Μ'** αὐτὴν τὴν ἀφετηρία, **ἀδυνατεῖ νὰ κατανοήσῃ τὴν ὀρθόδοξην ἀντίληψιν τῆς σωτηρίας** ποὺ συνδέεται μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ὑπερνίκηση τοῦ θανάτου, τῆς τραγικότητος καὶ τῆς ἁμαρτίας». Ἐνῶ «στὴ Δύση, ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ **ἔχει περιθωριοποιηθεῖ** καὶ ἡ βίωσις τοῦ νοήματός της καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία **ἔχει παραμερισθεῖ**, στὴν ὀρθόδοξην Ἀνατολή, παρὰ ὀρισμένους ἐξ ἀντανακλάσεως δυτικὲς ἐπιδράσεις, ἡ ὑπαρξιακὴ σημασία τῆς Ἀνάστασης **παραμένει ἐν πολλοῖς αὐθεντικὴ καὶ ζωντανή**».

• • **Θεωροῦμε** πολὺ σημαντικὴ τὴν κατακλειδὰ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπικάιρη: «...Θεωρῶ αὐτονόητο οἱ διαφορὲς αὐτὲς νὰ τίθενται ἐπὶ τάπητος **στοὺς διαλόγους μὲ ἑτεροδόξους**, γιατί δὲν ἀποτελοῦν ἀπλὲς θεωρίες, ἀλλὰ διαμορφώνουν τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως καὶ τὸ βίωμα τῶν πιστῶν».

26. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου (†), αὐτόθι, σελ. 929-931.

27. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, «Συνεχίζει τίς σχισματικὲς ἐνέργειες ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως», § 6.

(Βλ. [https://aktines.blogspot.com/2024/06/blog-](https://aktines.blogspot.com/2024/06/blog-post_162.html)

[post_162.html](https://aktines.blogspot.com/2024/06/blog-post_162.html))

28. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου (†), ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 934-935.

29. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, ἔνθ' ἄνωτ., § 5.

30. Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς - Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ Θρησκειῶν, «Προαναγγελία Κοινού Ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Αἰρετικούς τὸ 2025», 9.5.2022.

(Βλ. [https://imp.gr/προαναγγελια-κοινου-εορ-](https://imp.gr/προαναγγελια-κοινου-εορτασμου-του-πα)

31. Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς - Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ Θρησκειῶν, «Οἱ σκοτεινὲς μεθοδεύσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποκαλύπτονται», 8.5.2023.

(Βλ. [https://orthodoxostypus.gr/οι-σκοτεινες-με-](https://orthodoxostypus.gr/οι-σκοτεινες-μεθοδευσεις-του-οικουμου)

32. Le Figaro, 22.4.2023.

33. Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς - Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ Θρησκειῶν, ἔνθ' ἄνωτ.

• **Βλ. καὶ Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου,** «Οἱ προθέσεις Φαναρίου καὶ Βατικανοῦ σὲ δύο σοβαρὰ ζητήματα», 27.4.2023.

34. Δημ. Κ. Αναγνώστου, Θεολόγου: «Τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀπεργάζεται νέο παγκόσμιον σκάνδαλον εἰς βάρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἑνότητος καὶ τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως», 31.3.2024.

(Βλ. [https://aktines.blogspot.com/2024/04/blog-](https://aktines.blogspot.com/2024/04/blog-post_4.html)

35. Αὐτόθι.

• **Βλ. Δελτίον Τύπου** τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (1.4.2024).

(Βλ. [https://ec-patr.org/οικουμενικος-πατριάρχης-](https://ec-patr.org/οικουμενικος-πατριάρχης-αποτελεῖ-σκ/)

• **Βλ. Βασιλικῆς Χρυσοστομίδου,** «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος: Ἐπαναφέρει τὴν ἀνάγκη γιὰ κοινὸ Πάσχα Ὀρθόδοξων – Καθολικῶν» (01.04.2024).

(Βλ. <https://www.protothema.gr/greece/article/1482960/oikoumenikos-patriarhis-vartholomaios-epanaferei-tin-anagi-gia-koino-pasha-orthodoxon-katholikon/>).

■ **«Ἀπεφάσισε ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως». Πράγματι, ὁ καθορισμὸς τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, βάσει τῆς 21ης Μαρτίου, ὡς ἡμέρα τῆς Ἑαρινῆς Ἰσημερίας, ὑπὸ τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶχε αἰώνιον χαρακτῆρα.**

• **«Γράφει ἐκ μέρους Αὐτῆς [τῆς Συνόδου] ὁ Ἰσαπόστολος Μ. Κωνσταντῖνος, “ἐπὶ τοῦ παρόντος” ἀπεφασίσθη “τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Πάσχα ἑορτὴν μιᾶ καὶ τῇ ἡμέρᾳ συντελεῖσθαι (ἵνα ἑορτάζηται)” . Δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἤτοι ἀπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, “καὶ ἐπὶ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας”, ἤγουν πάντοτε».**

(Α. Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου..., σελ. 691, Ἀθῆναι 1985. • **Βλ. Μ. Κωνσταντίνου,** ΒΕΠΕΣ τ. 24, σελ. 152 καὶ 153)

36. Περιοδ. «Ἐνορία», ἀριθμ. 549/10.5.1974.

• **Βλ. ἐπίσης: «Ἄς σημειωθῇ, ὅτι ἡ Α' Οἰκουμενι-**

κή Σύνοδος, κανονίζουσα τὰ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἀπηρθύνετο πρὸς τὰς ἀρχαίας τοπικὰς Ἐκκλησίας τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, τῆς “Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας”. **Οὐδέποτε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ ἀπηρεχολεῖτο μὲ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν κοινοτήτων τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ».**

(Ἀρχιεπισκοπῆς Σπυριδωνος Σπ. Μπιλάλη (†), Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, Ἡ Ἑνώσις τῶν Ἐκκλησιῶν, σελ. 579, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξου Τύπου», Ἀθήναι 1969).

37. Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀγγέλου Ἀγγελακόπουλου, «Πρὸς Κοινὸ Ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα Ὁρθόδοξων καὶ Αἰρετικῶν Παπικῶν;», ἐν Πειραιεῖ, 15.4.2013.

(Βλ. <https://www.impantokratoros.gr/2DCD94B2.el.aspx>).

• **Βλ. ἐπίσης,** τὶς πολὺ ἰσχυρὲς καὶ διαυγεῖς θέσεις τοῦ μητροπολίτου τῆς Καινοτομίας Πειραιῶς Σεραφεῖμ:

«Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δυνατότητα συνεορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα μετὰ κατεγνωσμένων αἰρετικῶν, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αὐτὸ ἀποτελεῖ ἄρνησι τοῦ Κανονικοῦ πλαισίου τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ ταῦτα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνοικούντος ἐν Αὐτῇ, κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ προμνημονευθέντος Ζ' Κανόνος τῶν Ἀγ. Αποστόλων, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως ἀπαγορεύει τὸν συνεορτασμὸν μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ κατ' ἐπέκτασιν μετὰ τῶν κατεγνωσμένων αἰρετικῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ τυχὸν συνευχή ἐπιφέρει τὸν ἀφορισμὸν καὶ τὴν ἀποκοπὴν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΜΕ' ἱεροῦ Κανόνος τῶν Ἀγ. Αποστόλων: “Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθω”· καὶ τοῦ ΜΣΤ': “Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἰρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;”, ὁρισμένως ἐπικυρωθέντων ἀπὸ τὸν Β' Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. **Παρέλκει νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι οἱ λεγόμενοι Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι αἰρετικοὶ ἀπὸ τὴν Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους, οἱ Ῥωμαιοκαθολικοὶ ἀπὸ τὴν Η' καὶ Θ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ ὁ συμφυρμὸς τῶν Προτεσταντῶν ἀπὸ τὴν Γ' καὶ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους...**

...**Κατὰ ταῦτα, ὁ Πασχάλιος Κανὼν δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀλλαγῇ, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ βλασημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πὺν ὠδήγησε τοὺς Θεοφόρους Πατέρας εἰς τὴν αἰώνιον σχετικὴν ρύθμισιν, καὶ κατὰ τῆς Θεοπνευστίας τῆς Ἐκκλησίας, πὺν δογματίζει ὅτι ἐνοικεῖ εἰς Αὐτὴν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ὁ συνεορτασμὸς μὲ κατεγνωσμένους αἰρετικούς, ἐμμένοντας εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κακοδοξίαν, ὡς οἱ σύγχρονοι Ἀντιχαλκηδόνιοι, Ῥωμαιοκαθολικοὶ**

καὶ Προτεστάντες εἶναι κανονικῶς ἀδύνατος, διότι ἡ τυχὸν παράβασις ἐπιφέρει τραγικὰς Κανονικὰς συνεπείας, ἀλλοιώνει τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν καὶ νοθεύει τὴν ἀκαινοτόμητον ἀποκάλυψιν τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ διὰ τῶν Ἀγίων Αποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν Ἁγίων Ἐννέα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι χρέος μέγιστον πάντων, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἡ τήρησις τῆς ἀμωμῆτου παρακαταθήκης τῆς πίστεως, ὥστε στὸ ἐρώτημα τοῦ Κυρίου “πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;” (Λουκ. 18, 8), νὰ δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ἐν ἀληθείᾳ».

(Μητροπολίτου Πειραιῶς Σεραφεῖμ, «Περὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος. Δύναται νὰ ἀλλαγῇ;», Ανακοινωθέν, 15.4.2024.

Βλ. <https://imp.gr/ανακοινωθεν-ιερασ-μητροπολεωσ-πειρα>).

• **Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος π. Σπυρίδων Μπιλάλης κατ' οὐσίαν τὰ αὐτὰ ἔγραφε τὸ 1969:**

«**Ἡ ἀληθὴς ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν δουλικὴν προσαρμογὴν τοῦ ὀρθόδοξου Πασχαλίου πρὸς τὴν λατινικὴν ἐν προκειμένῳ καινοτομίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς σχισματικῆς καὶ αἰρετικῆς παπικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς “Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας”, τῆς ὁποίας ὀργανικὴν καὶ ἀδιάσπαστον συνέχειαν ἀποτελεῖ μόνῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία.**

(Ἀρχιεπισκοπῆς Σπυριδωνος Σπ. Μπιλάλη (†), ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 579).

38. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.499/14.6.2024, σελ. 2, «Γεγονότα καὶ Σχόλια». • Β' Πέτρ. α' 21.

39. Ι. Χρυσοστόμου, PG τ. 48, στλ. 865·870-871·871-872, Λόγοι κατὰ Ἰουδαίων - Λόγος Γ', «Εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα νηστεύοντες», §§ γ' καὶ ζ'.

40. Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 252/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1993, σελ. 102-103.

• **Μετάφρασις ἀπὸ τὸ περιοδ. «Orthodox Word», ἀριθμ. 5-6/160-161/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 1991.**

Λεπτομέρεια ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ'.
Ἀναπαράστασις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς νιοθετήσεως
τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου.
Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου Βατικανό.

Τὰ 270 ἔτη ἀπὸ τῆς συνοδικῆς καταδίκης τοῦ βαπτίσματος / ραντίσματος τῶν Λατίνων¹

Α΄. Τὸ ἔτος 1755 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΔ΄ (1740-1758) βούλλα, ἡ ὁποία ἀνεγνώριζε τὸ ἔγκυρο τῶν Ὁρθοδόξων Μυστηρίων καὶ Τελετῶν, μετὰ ἀπὸ σχετικὴ ὑπόδειξι τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ

Οὐνιτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἰδιαίτερη ἔντασι ἐδραστηριοποιοῦντο προσηλυτιστικῶς στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν καὶ διέδιδαν, ὅτι δῆθεν δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων, ἰδίως μάλιστα στὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, ὥστε νὰ προσελκύουν τοὺς Εὐσεβεῖς στὸν Παπισμὸ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε προηγηθῇ βαθὺς διχασμὸς στὴν Κωνσταντινούπολι μετὰ τῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τῆς κατ' οἰκονομίαν ἀποδοχῆς τοῦ βαπτίσματος / ραντίσματος τῶν Δυτικῶν καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπέρριπταν αὐτὸ ὡς «ψευδώνυμον», ἐφ' ὅσον ἐτελεῖτο διὰ ραντισμοῦ καὶ ὄχι διὰ τριῶν πλήρων καταδύσεων.

Ἐξ αἰτίας τῶν μακρῶν καὶ ζωηρῶν ἐρίδων, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος Ε΄ (α. 1748-1751, β. 1752-1757), συνεκάλεσε Σύνοδον τὸν Ἰούλιον τοῦ 1755, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς, Ἀλεξανδρείας Ματθαῖος (1746-1765) καὶ Ἱεροσολύμων Παρθένιος (1737-1766).

Ἡ ἱερὰ αὕτη Σύνοδος κατεδίκασε καὶ ἀπέβαλε τὸ βάπτισμα / ράντισμα τῶν Λατίνων καὶ γενικῶς ὅλων τῶν Δυτικῶν, ἡ δὲ Πράξις αὕτη (ὁ σχετικὸς Ὁρος ἐδημοσιεύθη τὸ 1756), εἶναι, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, μέχρι σήμερα ἡ τελευταία σχετικὴ ἐπίσημος ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι οἱ καλύτεροι Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (π.χ. Εὐστράτιος Ἀργέντης, Εὐγέ-

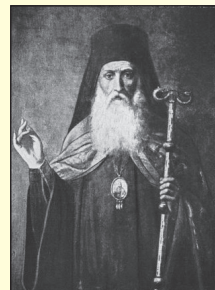
νιος Βούλγαρις), ὁ Λαὸς καὶ οἱ Μοναχοὶ ἐτάχθησαν ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς στάσεως αὐτῆς τοῦ αἰοιδίμου Πατριάρχου Κυρίλλου Ε΄, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντα τὰ γνωρίσματα τοῦ γνησίου Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως, ἐνστερνιζόμενος τὴν Ἠσυχαστικὴ-Κολλυβαδικὴ Παράδοσι.

Ἐν προκειμένῳ, εἶναι πολὺ σημαντικὸς ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Ε΄ ὑπὸ τοῦ σπουδαίου λογίου τῆς ἐποχῆς του Σεργίου Μακραίου (1735;-1819):

«Ἦν ... τὴν γνώμην εὐθύς, τὸν τρόπον ἀπλοῦς, εἰ καὶ τισὶ ποικίλος ἐδόκει, πρὸς τὰς πολλὰς μηχανὰς τῶν ἀντιπάλων πολλαχῶς ἀντιτασσόμενος, φιλάρετος, φιλάγαθος, ἐπεικὴς, φιλομαθὴς, τῇ ἀναγνώσει τῶν θείων βιβλίων προσκείμενος, βίον ἡρημένον τὸν τελεώτερον, διὸ καὶ ἀγρυπνίας μείζονας καὶ νηστείας συνεχεστέρας ἐποίει, καὶ ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικὰς μακροτέρας ἐφίλει, καὶ πρὸς πάντα γενναῖος ἐδόκει, ὁζὺς τε περὶ τὰ πρακτέα, καὶ σφοδρὸς πρὸς τὰ δόξαντα, ἄτρεπτος καὶ ἀδεὴς πρὸς τὰ ἀντιπίπτοντα. Ἐντεῦθεν καὶ ζηλωτὴς τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων διάπυρος ἐγνωρίζετο καὶ παρὰ παντὸς τοῦ λαοῦ διεθρυλεῖτο καὶ διαφερόντως ἠγαπᾶτο, τῇ ἀγλαΐᾳ τῶν ἰδίων ἀρετῶν συμπάντων τὰς ψυχὰς καταθέλγων καὶ ἐφελκόμενος, εἰ καὶ τὸν ἀληθῆ ζῆλον ἀνδρὸς ποικίλως συγκαλύψαι ἐτεχνῶντο οἱ διαβάλλοντες, πανοῦργον αὐτὸν ἀποκαλοῦντες, ὥστε οἱ αἰρετικοὶ αἰρετικὸν ἐδυσφήμουν τὸν ὀρθοδοξότατον...»².

* * *

Β΄. Στοὺς κόλπους τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (1920 κ.έ.) ἐγίναν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται ἐκτενεῖς συζητήσεις ἰδίως γιὰ τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, μὲ τὸ ὅποιο πραγματοποιεῖται ἡ εἴσοδος στὴν Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία.

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
Κύριλλος Ε΄.

Πατριάρχης
Ἀλεξανδρείας
Ματθαῖος.

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ στὶς συζητήσεις αὐτὲς δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὴν Ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια, δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Εὐαγγελικὴ, Ἀποστολική, Συνοδική καὶ Πατερικὴ Παράδοσι.

Ἔχουν διατυπώσει εὐκρινέστατα τὴν ἀντορθόδοξη ἄποψι καὶ ἐπιμένουν εἰς αὐτήν, ὅτι τὸ «πνεῦμα τῆς ἀδελφοσύνης» μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Παπικῶν «προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν», ἐφ' ὅσον «ὡς ἐκ τοῦ Βαπτίσματός των εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστόν»³!

Ἐπίσης, στὸ Κείμενο τῆς Βελεμενδίου Ἐνώσεως (Λίβανος, Ἰούνιος 1993), ὑπεγράφη ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς καὶ τοῦ Βατικανοῦ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ ἐξῆς δήλωσις, μὲ τὴν ὁποία διεκηρύχθη σαφέστατα ἡ αὐτοσυνειδησία τους, ὅτι Παπισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία εἶναι ῥῆθεν Ἀδελφές Ἐκκλησίαι, ἔχουν ῥῆθεν Κοινὰ Μυστήρια καὶ ἔχουν ῥῆθεν Κοινὲς Σωτηριολογικὲς Δυνατότητες:

«Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται, ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του – ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχή εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων – δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός»⁴.

Εἶναι προφανέστατον, ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν Οἰκουμενιστῶν στὸ Βελεμένδιο τοῦ Λιβάνου ἀπετέλεσε τὸν **θρίαμβο τῆς παπικῆς διπλωματίας** καὶ ἀπέδειξε μὲ τὸν πλέον ἀναμφισβήτητο τρόπο, ὅτι τὸ ἀρχικῶς θεωρούμενο ὡς μικρὸ καὶ δευτερεύον ζήτημα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου τὸ 1924 ὠδήγησε στὴν ἀθέτησι τῶν μεγάλων καὶ πρωτευόντων, δηλαδὴ στὸν πλήρη **ἐξοικουμενισμὸ καὶ ἐκλατινισμὸ** τῶν ὀρθοδόξων.

Γ'. Εἶναι ὅμως καὶ γιὰ ἓναν ἀκόμη λόγο πολὺν ἐπικαιρὸς ἡ ἀναδρομὴ στὸν Ὅρον τοῦ 1755 περὶ τοῦ λεγομένου βαπτίσματος τῶν

Δυτικῶν, ἐφ' ὅσον τὸ τελούμενο σήμερα **βάπτισμα** ἀκόμη καὶ στὰ ὅρια τῆς **Καινοτομίας**, δηλαδὴ τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ-Νεομερολογιτισμοῦ**, τείνει νὰ καταστῇ κατ' ἀκρίβειαν **ράντισμα**.

Οἱ διαφορὲς ὅμως **Βαπτίζομενον** καὶ **Ραντιζομένον** εἶναι ἀγεφύρωτες, ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ τὶς ἐπισημαίνει ὁ αἰμίμητος Διδάσκαλος τοῦ Γένους Κωνσταντίνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων (1780-1857):

α) Ὁ **πρῶτος** «ἐνθάπτεται ὡς νεκρὸς ἐν τάφῳ», «καὶ πάλιν ἀνίσταται», εἰς «μίμησιν τοῦ Κυρίου». **Ὁ δεύτερος** «ἐπιβρεχόμενος, ἴσταται ὀρθιος» καὶ «οὔτε καταβαίνει, οὔτε πάλιν ἀναβαίνει... ὡς ἐκ τάφου». **β)** Ὁ **α'** «διὰ τοῦ ἰδίου σώματος τὴν τριήμερον ταφήν καὶ ἀνάστασιν ἐξεικονίζει». **Ὁ β'** «αὐτὸς μὲν οὐδαμῶς ἐξεικονίζει τὸ μυστήριον», μὴ μετέχων εἰς τὸ γεγονὸς καθ' αὐτό. **Διὰ** δὲ τοῦ ραντισμοῦ ὑφίσταται «ἀλλόκοτον καὶ παρὰ φύσιν... ἐνταφιασμόν». **γ)** Ὁ **α'** «ἔχει τὸν τάφον... εἰς ὄν... καταβαίνει». **Ὁ β'** «φέρει τὸν τάφον οἷον ἐπικείμενον ἐπὶ κεφαλῆς, κᾶκείθεν κατερχόμενον μέχρι ποδῶν, οὗ τί ἂν γένοιτο ψευδέστερον;»⁵.

Διαπιστώνεται λοιπόν, ὅτι ἦσαν ὄντως θεοφόροι καὶ θεοκίνητοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅταν ὑπεστήριζαν διὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, ὅτι

• **«ἡ ἐν ὀλίγῳ τῆς ἀληθείας παρατροπή, τῇ ἀσεβείᾳ τὴν πάροδον δέδωκεν»⁶.**

[ἡ μικρὰ ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἔχει δώσει εἴσοδο / δίοδο στὴν ἀσέβεια].

**Ὅρος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν Δυτικῶν
[Ἰούλιος 1755]**

† **Πολλῶν** ὄντων τῶν μέσων, δι' ὧν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀξιούμεθα καὶ τούτων, ὡς εἰπεῖν, **κλιμακῆδὸν ἀλληλενδέτων καὶ ἀλληλουχουμένων ὄντων**, ἅτε δὴ πάντων πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος ἀφορώντων, **πρῶτόν ἐστι τὸ**

τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις θεοπαράδοτον Βάπτισμα, οἷα δὴ τῶν λοιπῶν τούτου χωρὶς ἀπρακτούντων· «ἐὰν γάρ τις μὴ γεννηθῇ, φησὶν, ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»· ἔδει καὶ γὰρ ἀναγκαίως, τῆς πρώτης γεννήσεως ἐπὶ τὸν θνητὸν τουτονὶ βίον παραγαγούσης τὸν ἄνθρωπον, γέννησιν ἐτέραν ἐξευρεθῆναι καὶ τρόπον μυστικώτερον, μήτε ἀπὸ φθορᾶς ἀρχόμενον, μήτε εἰς φθορὰν καταλήγοντα, δι' οὗ γένοιτ' ἂν ἡμῖν δυνατὸν μιμῆσασθαι τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τὸ γὰρ ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος ἐν τάξει μήτρας λαμβάνεται, καὶ τόκος τῷ τικτομένῳ γίνεται, ἥ φησιν ὁ Χρυσόστομος· τὸ δὲ ἐν τῷ ὕδατι ἐπιφοιτῶν Πνεῦμα ἐν τάξει Θεοῦ τὸ ἔμβρυον διαπλάττοντος· καὶ ὥσπερ Ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἐν τάφῳ κατάθεσιν τριταῖος ἐπὶ τὴν ζωὴν ἀνεφοίτησεν, οὕτως οἱ πιστεύοντες, ἀντὶ τῆς γῆς, τὸ ὕδωρ ὑποδυόμενοι, ἐν τρισὶ καταδύσεσι τὴν τριήμερον ἑαυτοῖς χάριν τῆς Ἀναστάσεως ἐξεικονίζουσιν, ἁγιαζομένου τοῦ ὕδατος τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὥς ἂν τῷ μὲν φαινομένῳ ὕδατι τὸ σῶμα φωτίζοιτο, τῷ δὲ ἀοράτῳ Πνεύματι τὸν ἁγιασμὸν ἢ ψυχὴν λήψαιτο· ὥς γὰρ τὸ ἐν τῷ λέβητι ὕδωρ τῆς τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνει θερμότητος, οὕτω τὸ ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ ὕδωρ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος εἰς θεῖαν μεταστοιχειοῦται δύναμιν, καθαῖρον μὲν καὶ υἰοθεσίας ἀξιοῦν τοὺς οὕτω βαπτιζομένους, τοὺς δὲ ἄλλως πως τελουμένους, ἀντὶ καθάρσεως καὶ υἰοθεσίας ἀκαθάρτους καὶ σκότους υἱοὺς ἀποφαίνον.

Ἐπειδὴ τοιγαρὸν πρὸ χρόνων ἤδη τριῶν ζήτημα ἀνεφύη, εἰ τὰ παρὰ τὴν Παράδοσιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ θείων Πατέρων καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν καὶ διαταγὴν τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελούμενα βαπτίσματα τῶν αἰρετικῶν δεκτὰ ἐστὶ, προσερχομένων ἡμῖν, ἡμεῖς, ἅτε θεῷ ἐλέει τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐντραφέντες, καὶ τοῖς Κανόσι τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ θείων Πατέρων ἐπόμενοι, καὶ μίαν μόνην γινώσκοντες τὴν ἡμετέραν ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ταύτης τὰ Μυστήρια, ἐπομένως καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα, ἀποδεχόμενοι, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ὅσα μὴ ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς ἱεροῖς Ἀπο-

στόλοις διετάξατο καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς σήμερον ποιεῖ, ἐπιτελούμενα, ἐφευρέματα ἀνθρώπων διεφθαρμένων ὄντα, ὡς ἀλλόκοτα καὶ τῆς Ἀποστολικῆς ὅλης Παραδόσεως ἀλλότρια γινώσκοντες, ἀποστρεφόμεθα κοινῇ διαγνώσει.

Καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἡμῖν προσερχομένους ὡς ἀνιέρους καὶ ἀβαπτίστους δεχόμεθα, ἐπόμενοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ ἐντειλαμένῳ βαπτίζειν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»· τοῖς τε ἱεροῖς καὶ θείοις Ἀποστόλοις, διαταττομένοις ἐν τρισὶ καταδύσεσι καὶ ἀναδύσεσι τοὺς προσερχομένους βαπτίζειν καὶ ἐν ἐκάστη τῶν καταδύσεων ἐν ὀνόματι ἐπιλέγειν τῆς ἁγίας Τριάδος· τῷ τε ἱερῷ καὶ ἱσαποστόλῳ Διονυσίῳ, λέγοντι «τρὶς ἐν κολυμβήθρᾳ ὕδωρ καὶ ἔλαιον ἡγιασμένα ἐχούσῃ τὸν

προσερχόμενον παντὸς ἀμφίου γεγυμνωμένον βαπτίζειν, τὴν τριστὴν τῆς θείας μακαριότητος ἐπιβοήσαντα ὑπόστασιν, καὶ εὐθὺς τῷ θεουργικωτάτῳ Μύρῳ τὸν βαπτισθέντα ἐπισφραγίζειν, καὶ μέτοχον ἀποφαίνειν λοιπὸν τῆς ἱεροτελεστικωτάτης Εὐχαριστίας· τῇ τε Δευτέρᾳ καὶ Πενθέκτῃ ἁγίαις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, διαταττομέναις τοὺς μὴ βαπτιζομένους εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις καὶ ἐν ἐκάστη τῶν καταδύσεων μίαν ἐπίκλησιν τῶν θείων Ὑποστάσεων μὴ ἐπιβοῶντας, ἀλλ' ἄλλως πως βαπτιζομένους, ὡς ἀβαπτίστους προσδέχεσθαι τῇ Ὁρθοδόξῃ προσιόντας.

Τούτοις τοίνυν τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς Διατάγμασιν ἐπόμενοι καὶ ἡμεῖς, τὰ μὲν τῶν αἰρετικῶν βαπτίσματα, ὡς ἀπάδοντα καὶ ἀλλότρια τῆς ἀποστολικῆς θείας διατάξεως καὶ ὕδατα ἀνόνητα, ὡς ὁ ἱερὸς Ἀμβρόσιος καὶ ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, καὶ ἁγιασμὸν μηδένα παρέχοντα τοῖς ταῦτα δεχομένοις, καὶ πρὸς κάθαρσιν ἀμαρτημάτων οὐδὲν ὠφελοῦντα, ἀπόβλητα καὶ ἀποτρόπαια ἡγούμεθα.

Τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν ἀβαπτίστως βαπτιζομένους ὡς ἀβαπτίστους ἀποδεχόμεθα, προσερχομένους τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει, καὶ ἀκινδύνως αὐτοὺς βαπτίζομεν, κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας, οἷς ἀραρότως ἐπιστηρίζεται ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἀποστολικὴ καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ κοινὴ Μήτηρ πάντων ἡμῶν.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς, 7ῇ Ἀπριλίου 2025 ἐκ. ἡμ.
Ἐλάχιστος Διάκονος τῶν τοῦ Χριστοῦ Προβάτων,
Λευτίω Ζωννόμενος
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός

Εἴθε νὰ διαφυλάξουμε
τὴν Ἀναστημένη Ἀξιοπρέπεια
τῆς φύσεώς μας καὶ ἔτσι νὰ δίδουμε
Ζῶσαν Μαρτοριὰν τοῦ Σταυροῦ
καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας,
διὰ τῆς Θεοτόκου
καὶ Πάντων τῶν Ἀγίων! Ἀμήν!...

**Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ κοινῇ ἡμῶν διαγνώσει
καὶ ἀποφάνσει σφραγίζομεν τὸν Ὅρον ἡμῶν
τοῦτον, ταῖς Ἀποστολικαῖς καὶ Συνοδικαῖς
Διαταγαῖς συνάδοντα, διαβεβαιοῦντες αὐτὸν
δὲ ἡμετέρων ὑπογραφῶν.**

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψνέ'. [1755]

† Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος
Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης
καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

† Ματθαῖος ἐλέω Θεοῦ πάπας καὶ πατριάρχης
τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας
καὶ κριτῆς τῆς Οἰκουμένης.

† Παρθένιος ἐλέω Θεοῦ πατριάρχης
τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ
καὶ πάσης Παλαιστίνης.

Ὑποσημειώσεις

1. Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ
Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, 4/17.6.2025.

• **Κύρια βοηθήματα:** α. Πρωτοπρεσβυτέρου Γ. Με-
ταλληνοῦ, «Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα...», Ἀθῆναι 1983. β.
Ἰωάννου Καρμίρη, Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνη-
μεῖα..., τόμος Β', ἐν Ἀθήναις 1953. γ. Ράλλη-Ποτλῆ,

Σύνταγμα..., τ. Ε', Ἀθήνησιν 1858. δ. Mansi, Sacrorum
Conciliorum..., τ. 38, Parisiis 1907. ε. Εὐστρατίου Ἀργέν-
του, Ἄνθος τῆς Εὐσεβείας, ἔκδ. β', Λειψία 1757. ς. Εὐαγ-
γέλου Α. Σκουβαρά, Σητηλιτευτικά Κείμενα τοῦ ΙΗ'
αἰῶνος (κατὰ τῶν Ἀναβαπτιστῶν), Ἀθῆναι 1967. ζ. Ἐλέ-
νης Γ. Γιαννακοπούλου, Τὸ Βάπτισμα τῶν μὴ ὀρθοδό-
ξων, 1453-1756..., ἔκδ. β', Ἀθήνα 2015. η. Χρήστου Κ.
Παπαθανασίου, Τὸ «κατ' ἀκρίβειαν» Βάπτισμα καὶ οἱ
ἐξ αὐτοῦ παρεκκλίσεις, Ἀθήνα 2001.

• Ὁ Ὅρος ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τὸ 1756, στὸ ἔργο
«Ραντισμοῦ Σητηλίτευσις», σελ. ρογ'-ροζ'.

2. Π. Γ. Μεταλληνοῦ, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 62, ὑπόσημ. 287.

3. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ὁρθοδοξία
καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, σελ. 18, Ἀθήνα 1997 («Κοινὸ
Ἀνακοινωθὲν» πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ πάπα
Ἰωάννου Παύλου Β', Ρώμη 1995. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκε-
ψις», ἀριθμ. 520/31.7.1995, σελ. 20).

4. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθμ. 2.705/20.7.1993,
σελ. 3: «Ἡ Οὐνία ὡς μέθοδος ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελ-
θόν, καὶ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας»,
§ 13 (Τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς «Ζ' Ὀλομελείας τῆς Δι-
εθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου»,
Βελεμνίδιον Λιβάνου, 17-24.6.1993).

5. Π. Γ. Μεταλληνοῦ, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 42, ὑπόσημ. 184.

6. Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG τ. 44, στλ. 1249.

Ἡ δύναμις τοῦ «Πιστεύω»*

Ἡ Ὁμολογία ὡς Προσευχὴ

Γέροντα, σὰς παρακαλῶ πολύ, πῆτε μου, ὅταν βρεθῶ σὲ δύσκολες στιγμές, σὲ στιγμές σκοτίσεως τοῦ λογισμοῦ ἢ μεγάλης λύπης, γιὰ νὰ ὑπομείνω, νὰ μὴν πιάθῃ τίποτα τὸ μυαλό μου, τί προσευχὴ πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ βοηθηθῶ;...

● **Τὸ «Πιστεύω»** νὰ λές, κόρη. Ἀλλά, ἀργὰ καὶ νὰ τὸ αἰσθάνεσαι. Κάθε μιὰ λέξι του νὰ φθάνῃ βαθιὰ στὴν καρδιά σου, ὅχι τυπικὰ καὶ ξηρά...

Ἐγὼ τὸ λέγω πολλές φορές τὴν ἡμέρα, 5-6 καὶ περισσότερες. Στὸν δρόμο, παντοῦ ὅταν περπατῶ, λέγω τὸ «Πιστεύω».

● **Ὅταν** ἓνας λογισμὸς μοῦ ἔλθῃ, τὸ «Πιστεύω» λέγω καὶ φεύγει.

● **Τὸ «Πιστεύω»**, μιὰ τὸ πρωῒ, μιὰ τὸ μεσημέρι καὶ μιὰ τὸ βράδυ νὰ λέγῃς, μὴν περιμένῃς νὰ ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς Ἀκολουθίας, Ἀποδείπνον κ.λ.π. διὰ νὰ λέγῃς.

● **Τὸ «Πιστεύω»**, νὰ μὴν περνᾷ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν τὸ πῇς. **Εἴτε** στὴν Ἀκολουθία, εἴτε χωριστά. □

(*) Σωτηρίας Δ. Νούση, Ὁ Γέρων Γερώνυμος τῆς Αἰγίνης 1883-1966, ἔκδοσις α', «Επτάλοφος Ε.Π.Ε.», σελ. 227, 296, 242. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας
Σειρά:

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πεῖρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
(τελευταία τεύχη)

22. Ἡ τεσσαρακονθήμερος Νηστεία

πρὸ τῶν Χριστουγέννων

Σελίδες: 8 (14,8 x 21 ἐκ.)

Σεπτέμβριος 2022

23. Τατουάζ-Δερματοστιξία!... Πίρσινγκ-Τρύπημα!...

Τρόπος ἑκφρασεως ἢ κάτι ἄλλο;...

Σελίδες: 12 (14,8 x 21 ἐκ.)

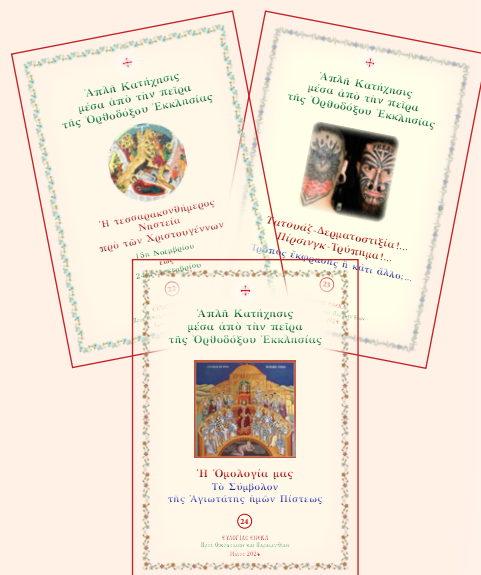
Ἀπρίλιος 2024

24. Ἡ Ὁμολογία μας.

Τὸ Σύμβολον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως

Σελίδες: 12 (14,8 x 21 ἐκ.)

Μάϊος 2024

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰ Σύνοδος

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος

† ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Καλλίνικος

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται

† ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος
† ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος
† ὁ Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος
† ὁ Δημητριάδος κ. Φώτιος
† ὁ Τορόντο κ. Μωϋσῆς
† ὁ Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος
† ὁ Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος
† ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς
† ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης
† ὁ Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος

Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι

† ὁ Ἑτνα καὶ Πόρτιλαντ κ. Αὐξέντιος

Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι

† ὁ Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος
† ὁ Πελαγονίας κ. Μάξιμος

Θεοφιλέστατοι Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι

† ὁ Νικοπόλεως (Τζακάρτας) κ. Δανιὴλ
† ὁ Ταλαντίου κ. Καλλίνικος
† ὁ Ἀστορίας κ. Βενέδικτος

Σχολάζοντες Ἀρχιερεῖς

† ὁ Μητροπολίτης πρῶν Ἀμερικῆς κ. Παῦλος
† ὁ Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος
† ὁ Ἐπίσκοπος πρῶν Πόρτιλαντ κ. Σέργιος

Γραφεῖα Ἱερᾶς Συνόδου

- Κάνιγγος 32 (ὄροφος γ'), Τ.Κ. 106 82, Ἀθήναι.
- Ἀριθ. Τηλεφ.: (+30) 210 3828280.
- Συννοδικὸν Κέντρον Ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας.
Κλειδήμον 6, Τ.Κ. 118 52 Πετράλωνα Ἀθῆναι.
- Ἀριθ. Τηλεφ.: (+30) 210 3847365.
- e-mail: ecclesiagoc@gmail.com
- Ἐπίσημος Ἱστοσελίδα εἰς τὸ Διαδίκτυον: www.ecclesiagoc.gr

✠
Ἱερὰ Εἰκὼν

«Ὁ Πανύμνητε Μῆτερ»

† Μνήμη: 6η Ὀκτωβρίου.
Ρωσικὴ Εἰκὼν ΙΗ' αἰ.

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Συνάξει Αὐτῆς
ἐγένινε ἡ εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονία
(6η Ὀκτωβρίου 2007 ἐκ. ἡμ.)
καὶ ἡ Ἐνθρόνισις
(6η Ὀκτωβρίου 2013 ἐκ. ἡμ.)
τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ

† Ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς

• Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐγεννήθη εἰς Βύρωνα Ἀττικῆς ἐν ἔτει 1948.

• Ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τὴν 6.10.2007 ἐκ. ἡμ.. Συννοδικῇ ἀποφάσει, διαποιμαίνει τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἀποτελεῖ δὲ κανονικὸν Μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

• **Εἶναι:** Μέλος τῆς Συννοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς. • Μέλος τῆς Συννοδικῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικοῦ Ἔργου. • Μέλος τοῦ Κατωτέρου Συννοδικοῦ Δικαστηρίου. • Μέλος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συννοδικοῦ Δικαστηρίου διὰ Ἱερεῖς. • Ἐπίσης, διαποιμαίνει, ὡς **Τοποτηρητής**, τὰς νεοπαγεῖς Ἐπισκοπὰς **Στοκχόλμης Σουηδίας** (καὶ πάσης Σκανδιναβίας) καὶ **Γκλντάνι-Τιφλίδας** (καὶ πάσης Γεωργίας).

**Ὁ πολυσέβαστος καὶ πολυτίμητος Γέρον καὶ
Μητροπολίτης μας Κυπριανὸς († 2013)**

• Ὁ **Ἀείμνηστος** Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐγεννήθη εἰς Ἀργίνιον ἐν ἔτει 1935.

• **Πνευματικὸν** ἀνάστημα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου († 1980), μὲ τὴν εὐλογίαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ ὁποῖου ἱδρυσεν ἐν ἔτει 1961 τὴν Ἱερὰν Ἀνδρῶν Κοινοβιακὴν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς.

• **Προσεχώρησε** μὲ τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἀδελφότητα εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν 3/16ην Ἰανουαρίου 1969.

• **Ἐχειροτονήθη** Ἀρχιερεὺς τὴν 7.2.1979 ἐκ. ἡμ. καὶ ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων τὴν 5.4.1985 ἐκ. ἡμ.

• **Μὲ ἀπαράμιλλον** ἱεραποστολικὸν ζῆλον, ἱδρυσεν πολλὰς Ἑνορίας καὶ Ἱεραποστολικὰς Κοινότητες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος.

• **Τὴν Πέμπτην**, 17/30.5.2013, μετὰ ἀπὸ σοβαρὰν ἀσθένειαν πεντέμισυ ἐτῶν, ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ Κελλίου Του, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰρηνικῶς εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

